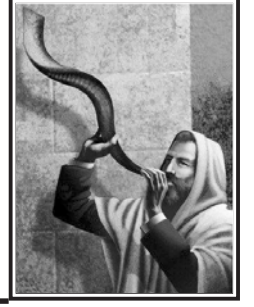

The Trumpet of the Seventh Angel ஏழாம் தூதனின் எக்காளம்

1879 -1916 ஈ-பிரிண்டஸ் தமிழாக்கம்

மலர் - 3. இதழ் - 5. செப்டம்பர் - அக்டோபர் 2017

R5698

Faith the Mainspring of Consecration அர்ப்பணத்திற்கு உந்துவிசை விசுவாசம்

“நம்முடைய நம்பிக்கையை அறிக்கையிடுகிறதில் அசைவில்லாமல் உறுதியாயிருக்கக் கடவோம்;
வாக்குத்தத்தம் பண்ணினவர் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறாரே.” எபிரேயர் 10:23

அப்போஸ்தலர் பவுல், ஆதிகால சபையில் நம்பிக்கையில் உறுதியில்லாமல் இருந்தவர்களுக்கும், ஒழுங்காக பற்றிக்கொள்ளாதவர்களுக்கும் இங்கே எழுதுகிறார். கர்த்தர் மற்றும் கிறிஸ்தவ வழியை பொறுத்தவரை ஒரு சமயத்தில் உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தவர்கள் குறைந்த படசமாக அனலுமின்றி, குளிர்மின்றி ஆகிவிட்டார்கள் என்று அவர் அவர்களிடம் கூறுகிறார். தேவனுடைய பிள்ளையினிடத்தில் விசுவாசத்தில் உறுதியும், நம்பிக்கையை அறிக்கையிடுவதில் உறுதியும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் ஒரே சீராய் இருப்பதற்கு அவசியமாயிருக்கிறது என்று அறிவிக்கிறார். நாம் ஒவ்வொருவரையும் கர்த்தரிடம் அர்ப்பணம் செய்ய வழிநடத்துவதற்கு நமது விசுவாசமே உந்துவிசையாயிருக்கிறது. தேவன் பாவ மன்னிப்பிற்காக இரட்சகரை ஏற்பாடு செய்திருந்தார் என்று நாம் விசுவாசித்தோம். நாம் ஏற்புடையவர்களாகவும், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக நமது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டதாகவும் நாம் நம்பினோம்; மேலும் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகவும், அவரது சுதந்தரராகவும் கர்த்தராகிய இயேசுவின் உடன் சுதந்தரராகவும் ஆக்கப்படுவோம் என்றும் நம்பினோம். இவைகளெல்லாம் நம்மை முதல் தேவனிடத்திற்கு ஊக்கமளிக்கும் தூண்டுதலாக இருந்தன. அவைகள் நம்மை தீர்மானம் எடுக்க வழிநடத்துகிற ஒரு நல்ல காரியத்தை செய்தன.

அப்போஸ்தலர் பவுல், இந்த எபிரேய கிறிஸ்தவர்கள் நல்ல ஊழியம் செய்ததாக கூறுகிறார்; ஆனால் அவர்களில் சிலர் குறைந்த படசமாக சிரத்தையின் மையை வளர்த்திருந்தார்கள். காலத்தைப் பார்த்தால் போதகராயிருக்க வேண்டிய அவர்களுக்கு “தேவனுடைய மூல உபதேசங்களை” மறுபடியும் உபதேசிக்க வேண்டியதாயிருந்தது என்று அறிவிக்கிறார். அவர்கள் தங்களது விசுவாசம் மற்றும் கர்த்தருக்குள்ளான தங்களது உறுதியின் ஒரு பகுதியை இழந்திருந்தார்கள்.

நமது அனுபவத்தின் மூலம், காரியங்கள் நமது மனதிற்கு முன்பாக எப்படி இருந்தது என்பதையும், பிறகு எப்படி அவை மங்கின என்பதையும் நாம் அனைவரும் அறிவோம்.

ஆவிக்குரிய காரியங்கள் இப்படியாக மங்கும் பொழுதும், ஒரு காலத்தில் நம்மால் செய்ய முடிந்ததுபோல ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை இப்பொழுது கிரகிக்க முடியாமல் போகும்போதும், கிறிஸ்துவுக்குள்ளான மரியாதையும் சந்தோஷமும் சிறிது சிறிதாக மங்கும்பொழுதும், நாம் நமது அர்ப்பணத்தின் இந்த உந்து விசையி-ருந்து வெளியே செல்கிறோம். நமது விசுவாசத்தை இழக்கிறோம். ஆகையால் நாம் அலைந்து திரிந்து பாரையில் மோதிவிடாதபடி நமது ஆத்துமாக்கள் என்னும் இந்த நங்கூரத்தை ஆர்வமுடன் பிடித்து கொள்வோமாக. நாம் விசுவாசத்தில் உறுதியாயிராவிட்டால், நாம் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடுவோம்; ஏனெனில், “விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்கு பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம்.” விசுவாசமில்லாமல் தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தை தரித்துக் கொண்டு நல்ல போராட்டத்தை போராட போகவே முடியாது. ஒரு போராட்டம் உண்டு என்று நாம் விசுவாசிக்காததால், போராட்டத்திற்கு செல்லமாட்டோம். அல்லது இந்த போராட்டத்தின் பலனால், வாழ்க்கைப் பிரச்சனை மற்றும் துன்பங்கள் அதில் இருப்பதால் எந்த பரிசையும் நம்பாததால் போராட செல்லமாட்டோம்.

நமது சொந்த பொறுப்பு

நமது கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஆரம்பிப்பதும் முடிப்பதுமாகிய விசுவாசத்தில் நாம் உறுதியாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை அப்போஸ்தலரின் வாதமாக இருக்கிறது. நாம் விலகி போகாதிருந்தால், கர்த்தர் நம்மை தாங்கவல்லவராயிருக்கிறார். அவர் தாங்குவார், நாம் உண்மையுள்ளவர்களாய் அவரில் நிலைத்திருப்போம் என்ற ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் தான் கர்த்தர் நம்மை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். எனவே எந்த சந்தேகத்திற்கும் பயத்திற்கும் இடங்கொடுக்காமல். அசைவுமில்லாமல், நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற இந்த விசுவாத்தை உறுதியாய் பற்றிக் கொண்டிருப்பதில் தான் எல்லாம் சார்ந்திருக்கிறது, “வாக்குத்தத்தம் பண்ணினவர் உண்மையுள்ள வராயிருக்கிறார்” என்ற உறுதிமொழியே இறுதியான வெற்றியில் நமது நம்பிக்கைக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. “மகா மேன்மையும் அருமையுமான

வாக்குத்தந்தங்கள்” நமக்காக வேதாகமத்தில் உள்ளது என்பதை நாம் அறிவோம். நம்மை சார்ந்திருப்பதற்கு நம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை என்று கர்த்தர் நம்மிடம் சொல்லும் பொழுது, அவரது கிருபை நமக்கு போதும் என்றும் நமது பலவீனத்தில் அவரது பலம் பூரணமாய் விளங்கும் என்றும் நமக்கு உறுதியளிக்கிறார். நாம் அதை பற்றியிருப்பதை மட்டுமே செய்ய வேண்டும். நாம் நமது நம்பிக்கையில் உறுதியாய் இருப்போமாகில், தேவன் வாக்குத்தந்தம் பண்ணியிருக்கிறவைகள் அனைத்தையும் நாம் பெற்றுக்கொள்வோம். அவர் உண்மையுள்ளவராயிருப்பார். அவர் தமது வாக்குத்தந்தத்தை புறக்கணிக்கமாட்டார். அவர் சொல்-யிருக்கிற அனைத்தையும் அவர் செய்வார்.

நாம் தயக்கமும் அசைவும் உள்ளவர்களாயிருந்தால், நாம் நமது விசுவாசத்தையோ அல்லது அன்பு மற்றும் கீழ்ப்படித-ன் ஆவியையோ இழப்போம். ஆகையால் இந்த நிலைமைகளில் ஏதாவது ஒன்று நம்மிடம் இருப்பதாக உணர்ந்தால், உடனே தேவனுடைய வசனம் மற்றும் ஜெபத்திற்கு, நமது விசுவாசம், அன்பு மற்றும் வைராக்ரியம் புதுப்பிக்கப்படும்படியாக செல்லவேண்டும். நாம் கர்த்தரிடம் என்றும் உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்கிறோமா என்பதை உறுதி செய்யவும், நமது உடன்படிக்கைக்கு இசைவாக நமது

ஜீவனை கொடுக்க நாடுகிறோமா என்பதைக் காணவும், பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளிலும் கணிகளிலும் அபிவிருத்தி அடைகிறோமா என்பதைக் காணவும் நாம் அனுதினமும் நமது இருதயத்தை பரிசோதிக்க வேண்டும். இப்படியாக நமது பிரதிக்கினைகளை நிறைவேற்றுவோம், அப்பொழுது, “நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய நித்திய ராஜ்யத்துக்குட்படும் பிரவேசம்” (2பேதுரு 1:11) நமக்கு பரிபூரணமாய் அளிக்கப்படும்.

“விழித்துக்கொள், என் ஆத்துமாவே விழித்துக்கொள்! விலையேறப்பெற்ற நாட்கள் பறந்துகொண்டிருக்கிறது! இளைப்பாறுதலுக்கோ, சோம்பேறித்தனத்துக்கோ இடம் தராதே கடந்த கழிந்த நாட்களெல்லாம் அஸ்தமிக்கின்றன.

“எழும்பு, உன் பட்டயத்தைக் கட்டிக்கொள்! யுத்தம் முடிந்தவிட்டது என்று கனவு காணாதே! கடைசி யுத்தம் துவங்கியது இப்படிப்பட்ட காரணம் இதுவரை வந்ததில்லை!

“இன்னும் இல்லை, பரிசு, ஆனால் சீக்கிரத்தில் -
இன்னும் ஒரு கடைசி முயற்சி
உன்னுடையது, அதன் பிறகு கிரீடம்
ஆனந்தம், களிப்பு என்றென்றுமே!”

R5698

Gentleness a Characteristic of Christ

சாந்த குணம் கிறிஸ்துவின் ஒரு குணலட்சணமாகும்

“கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் சண்டை பண்ணுகிறவனாயிராமல் எல்லாரிடத்திலும் சாந்தமுள்ளவனும், போதக சமர்த்தனும், எதிர் பேசுகிறவர்கள் சத்தியத்தை அறியும்படி சாந்தமாய் அவர்களுக்கு உபதேசிக்கிறவர்களுமாயிருக்க வேண்டும்.” (2 தீமோத்தேயு 2:24,25)

இந்த நமது தலைப்பு வசனத்தை அப்போஸ்தலர் பவுல், சபையின் மூப்பர் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதினார். கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்குரியவர்களாகிய அனைத்து கர்த்தருடைய ஜனங்களும் தேவனுடைய குமாரர்களாக இருக்கிறார்கள். எனினும் அவர்களெல்லாம் ஊழியர்கள் - பந்தத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியர்கள். ஒவ்வொரு உண்மையான மகனும் நீதியான, அன்பான தனது பிதாவின் விருப்பத்தின்படி ஊழியம் செய்ய விரும்புவான். உண்மையுள்ள எந்த ஒரு ஊழியக்காரனும், தன்னுடைய எஜமானின் விருப்பத்திற்கிசைய அதுவும் விசேஷமாக ஒரு உயர்ந்த தகுதியுள்ள எஜமானனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்புவான். பரமபிதாவுக்கு விசேஷித்த குமாரனாயிருந்த நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து, பிதாவின் விருப்பத்தின்படி அவரது சித்தத்தை நிறைவேற்றும்படி தம்மைத்தாமே எல்லாருக்கும் அடிமையாக்கினார்.

நமது வசனம் எந்தவொரு தேவனுடைய ஊழியக்காரனுக்கும் அவர் சபையில் பொறுப்புடையவராக இருந்தாலும் இல்லாதிருந்தாலும், எந்த ஒரு கிறிஸ்துவின் சபையின் அங்கத்தினருக்கும் பொருந்தும். இது சபையில் உள்ள எல்லாருக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு கட்டளையாக இருக்கிறது. ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பிள்ளையும் வேத வாக்கியங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள

பா-னம் முதலான எல்லைக்குட்பட்டு போதிக்கவேண்டும். “கர்த்தராகிய தேவனுடைய ஆவியானவர் என்மேல் இருக்கிறார்; சிறுமைப்பட்டவர்களுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிக்க கர்த்தர் என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார். இருதயம் நொறுங்குண்டவர்களுக்குக் காயங்கட்டுதலையும், சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், கட்டுண்டவர்களுக்குக் கட்டவிழ்த்தலையும் கூறவும் அவர் என்னை அனுப்பினார்.” (ஏசாயா 61:1) தீர்க்கதரிசியின் இந்த வசனங்கள் தலை மற்றும் சரீரம் அடங்கிய கிறிஸ்துவின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினனுக்கும் பொருந்தும்.

சத்தியத்தை கொடுக்கும் சரியான முறை

கர்த்தர் அறிவிக்கும்படி நமக்கு கொடுத்திருக்கிற நற்செய்தி ஜனங்கள் மேல் திணிக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. கர்த்தருடைய உண்மையான ஊழியர்களாக அவரது ஏற்பாடுகளுக்கு இசைவாக இருப்பதற்கு நாம் வாதிடவோ, சண்டையிடவோ, போட்டியிடவோ கூடாது. நாம் சாந்தத்துடன் போதிக்க வேண்டும். உயர்ந்த மனப்பான்மையுடனோ, நமக்கு அதிகமாக தெரியும் என்பதை காண்பிக்கும்படியாகவோ போதிக்கக்கூடாது. நமது செய்தி “கேடக காதலள்ளவர்களுக்கு” மட்டுமே. அவர்களை கேடகப் பண்ணுவதற்கு ஜனங்களிடம் நம்மை நாம் பலவந்தம் பண்ணவோ, அழைக்காமல் தலையிடவோ கூடாது. நமது விசுவாசத்தின் செய்தியை அறிவிக்க நாம் நமது நன்மைகளை விட்டுக்கொடுக்க, தயாராயிருந்தாலும், நாம் அதை செய்யும்போது

நாம் சச்சரவு செய்பவர்களாகவோ, சண்டையிடுகிறவர்களாகவோ, வன்மம் உடையவர்களாகவோ இருக்கக்கூடாது.

சத்தியத்தை சர்ச்சைக்குரியதாக அளிக்கிறவர்களை நாம் கிறிஸ்துவின் சபையின் அங்கங்கள் அல்ல என்று நாம் கூறவேண்டாம். ஆனால் அவர்கள் சரியானபடி கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. அவர்கள் அன்பு என்கிற குணத்தை தேவையான அளவுக்கு அபிவிருத்தி செய்யவில்லை. இந்த விஷயத்தில் அவர்கள் பரம ஞானத்தில் குறைவுபடுகிறார்கள். ஒரு சமயத்தில் நமது ஆண்டவரின் சீடர்களில் இருவர் சமாரியா பட்டணத்தி-ருந்து திரும்பி வந்து ஆண்டவரிடம் அந்த பட்டணத்தார் தங்களுக்கு உணவு (வில்லைக்கு) தரவில்லை, ஆகையால் வானத்தி-ருந்து அக்கினி இறங்கி அவர்களை அழிக்கும்படி நாங்கள் கட்டளையிடலாமா என்று கேட்டார்கள். அவர் மறுமொழியாக, “நீங்கள் இன்ன ஆவி உடையவர்கள் என்பதை அறியீர்கள்; மனுஷ குமாரன் மனுஷனுடைய ஜீவனை அழிப்பதற்கு அல்ல, இரட்சிக்கிறதற்கே வந்தார்” என்றார். (லூக்கா 9:55,56) இன்றைக்கும் கூட சிலர் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சச்சரவு பண்ணுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனினும் இந்த சபாவம் அவர்களை தேவனுடைய பிள்ளைகள் இல்லை என்று நிரூபிக்காது. அவர்கள் சரியான மனோபாவம் உள்ளவர்கள் அல்ல என்பதையும் இதில் முன்னேற்றம் தேவை என்பதையும் நிரூபிக்கிறது.

தேவனை சந்தோஷிப்பிக்கும் காரியங்கள் வேதத்திலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கர்த்தரின் சீடர்கள் எல்லாரிடமும் சாந்தமாய் இருக்கவேண்டும். சபையில் உள்ள சகோதரர்களிடம் மாத்திரமல்ல, மற்ற எல்லாரிடமும் சாந்தமாய் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் சச்சரவு பண்ணுகிறவர்களாயும், வாக்குவாதம் பண்ணுகிறவர்களாயும் இல்லாமல் நீடிய பொறுமையுடன் மற்றவர்களது கருத்துக்களை கவனித்து முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு விளக்கமளித்து தன்னை தற்காத்துக்கொள்ள கட்டாயப்படுத்தப்படுவதற்கான நேரங்கள் இருக்கும். தனது கருத்து சரியானது என்று வாதம் செய்ய நியாயமான ஒரு வழி உண்டு. இதற்கு முற்றிலும் மாறானது சச்சரவும் வலுச்சண்டைக்கு முனைகிறதும் ஆகும்.

சத்தியத்தை மற்றவர்களிடம் எடுத்துச் செல்ல முயற்சிக்கும்போது ஒவ்வொருவரிடமும் நமது விசுவாசத்தை சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பதை நாம் நினைவு கூறவேண்டும். “உங்கள் முத்துக்களை பன்றிகள் முன் போடாதேயுங்கள்.” உங்கள் முத்துக்களை அவர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள். அவைகளை மதிக்காததால், உங்களுக்கு தீங்கு செய்ய விரும்புவார்கள். ஆனால் சச்சரவு பண்ணாமல் இருக்கும்போது ஜீவ வார்த்தைகளை பற்றிக்கொள்ள நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். சத்தியம் தாக்கப்பட்டு, ஆத்துமா ஆபத்தில் இருக்கும்போது, அப்போஸ்தலர் கட்டளையிட்டதுபோல, நாம் “பரிசுத்தவான்களுக்கு ஒருவிசை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட விசுவாசத்திற்காக தைரியமாய் போராட

வேண்டும்.” (யூதா 3) அதற்காக நாம் சண்டையிடுகிறவர்களாகவோ சர்ச்சைக்குரியவர்களாகவோ இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. நாம் தகுதியான சமயத்தில் சத்தியத்தை நிதானமாகவும் சாந்தத்தோடும் தாழ்மையோடும் அறிவிக்க தயாராயிருக்கவேண்டும். மிகுந்த ஆர்வத்துடனும் வைராக்கியத்துடனும் செய்யவேண்டும். ஏனெனில் இது நமது கடமையாய் இருக்கிறது. சத்திய செய்தியை யாருக்கு அளிக்கிறோமோ, அவர்கள் சரியான மனோபாவத்தில் இருந்தால் அவர்கள் அதை விரும்புவார்கள். ஆகையால் சத்தியத்திற்காகவும் அதன் நன்மைக்காகவும் நமது ஜீவனை கொடுக்கவும் தயாராயிருப்பது சரியானதாக இருக்கிறது.

நாம் எதிர்க்கப்படும்போது, மிகவும் சாந்தமாகவும், அமைதியாகவும் சுய கட்டுப்பாட்டுடனும் இருந்தோமானால், நாம் பெற்றிருக்கிற செய்தியை சிறப்பாக பாதுகாக்கவும் கொடுக்கவும் முடியும். எதிராளி உண்மையானவராகவும் நேர்மையானவராகவும் இருந்தால் நமது ஆவிக்கும் எதிராளியின் ஆவிக்கும் வித்தியாசம் எந்த அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சத்தியத்திற்கான நமது வாதம் அதைக் கேட்கிறவர்களின் மனதில் பலமாக இருக்கும். ஒருவர் சுய கட்டுப்பாட்டை இழந்து வாக்குவாதம் பண்ணுகிறவராகவும், சண்டை பண்ணுகிறவராகவும் மாறினால், தன் காரணத்தினாலேயே தோல்வியடைவார். ஒருவர் தன் தலைமையானவரை இழக்கவே கூடாது. சொல்லாமல் விடப்பட்ட நல்ல காரியங்களையும், குரல் மற்றும் பேசும் தன்மை மூலமாக, தான் ஆண்டவரின் ஆவியின் மூலம் இயக்கப்படவில்லை என்பதையும் வெளிப்படுத்தி, உறுதியாக கூறுவார். இப்படிப்பட்ட தவறுகளினால் நன்மையைவிட தீமையே பயக்கும். நாம் எப்பொழுதும் செய்தியை கனிவுடனும், தயவுடனும் உறுதியுடனும் கொடுக்க வேண்டும். நமது கூற்று எப்பொழுதும் ஆக்கப்பூர்வமானதாக இருக்க வேண்டும். தனியாக பேசினாலும் பொது இடத்தில் பேசினாலும் நமது செய்தி கனிவுடன் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு உண்மையான போதகரின் தகுதி

கர்த்தரின் ஊழியக்காரன் “போதக சமர்த்தனாக” இருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். (1 தீமோ. 3:2;2 தீமோ 2:24) பரிசுத்த பவுல் ஒரு சபையின் மூப்பரைக்குறித்து விசேஷமாக கூறுகிறார். போதக சமர்த்தனாக இருக்க வேண்டும் என்பது போதிக்கக் கூடிய திறமையை குறிக்கிறது. எல்லாரும் மற்றவர்களிடம் காரியங்களை தெளிவாக பேசும் வரத்தை உடையவர்களாக இல்லை. சிலர் அதிகமாக பேசி குறைவாக புரிய வைக்க கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். தாங்கள் இந்த நிலைமையில் இருப்பதாக கண்டுகொண்ட சிலர், அச்சிடப்பட்டவைகளை நன்கு படித்து, அதைப் பயன்படுத்தி மற்றவர்கள் மனதில் நன்கு பதியும்படி தெளிவாகவும், காரணகாரியத்துடனும் வழங்கவேண்டும். செய்தியை மற்றவர்களிடம் வழங்குவதற்கு பொறுமை மிகவும் அவசியம். நீங்கள் இருளி-ருந்து வெளிச்சத்திற்கு வருவதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டீர்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்து, போதிக்கப்படுகிறவர்கள் மேல்

இரக்கம் வைத்து ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் பேச விருப்பங் கொள்ளவேண்டும்.

சத்தியத்தை வழங்கும்போது, பொது இடமாக இருந்தாலும் தனிப்பட்ட இடமாக இருந்தாலும், உயர்ந்த மனப்பான்மையுடன் ஆணவத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடாது. நீங்கள் எரிச்சல் உண்டாகி, “நீங்கள் ஒரு வருடத்தில் அறிந்து கொள்வதை நான் ஐந்தே நிமிடத்தில் அறிந்து கொள்வேன்” என்று பேச உங்களை அனுமதிக்கக்கூடாது. இதை உங்கள் முகபாவத்திலோ, பேசும் விதத்திலோ, குர-லோ காண்பிக்கக்கூடாது. ஒரே சமயத்திலே இந்த நான்கு வெவ்வேறு வழிகள் மூலமாக உங்களை வெளிப்படுத்திக் காண்பிக்கலாம். ஆனால் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்று இருந்தாலே உங்களுக்கும் சத்தியத்தில் ஆவலை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கப்படுகிறவருக்கும் இருக்கும் தடையை நீக்க போதுமானதாக இருக்கும். நீங்கள், சாந்தம் உடையவர்களாகவும், மனத்தாழ்மை உடையவர்களாகவும் அடக்கம் உடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

யாராவது ஒருவர் உங்களிடம் ஒரு வாதத்தையோ ஒரு வசனத்தை உங்கள் கருத்துக்கு மாறுபாடானதாக இருக்கிறது என்று வைத்தால், நீங்கள், “நல்லது, சகோதரரே, இது வேத போதனைக்கு ஒத்திருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம். எல்லா வசனத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து எல்லாம் இசைவாய் இருந்தால் மட்டுமே நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நாம் அதை நிரூபிக்கலாம்” என்று கூறவேண்டும். அவர் கர்த்தருடைய உறுதியான வசனத்தைக் கொண்டு உங்களுக்கு போதிக்கக் கூடுமானால், மிக சாந்தத்துடன், போதிக்கப்படக்கூடிய நிலையில் இருந்து அதை ஏற்றுக்கொள்ள

விருப்பம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். இப்படியாக எல்லா நியாயங்களுடன் அதை அவர் அகற்றிவிட்டு, நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள் என்பதை கேட்க மிகவும் ஆவலாய் இருப்பார்.

சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் கர்த்தருடைய ஜனங்களை நமது தலைப்பு வசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள, “கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் சண்டை பண்ணுகிறவனாயிராமல், எல்லாரிடத்திலும் சாந்தமுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும்” என்ற பாடத்தை மென்மேலும் கற்றுக் கொள்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். இது மூப்பர், உதவிக்காரர் மற்றும் சபையின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினர் அனைவரும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடமாக இருக்கிறது. நமது குணலட்சணத்தை அபிவிருத்தி செய்யவும், ஆண்டவருக்கு சிறப்பாக ஊழியம் செய்யவும் இது அவசியமாக இருக்கிறது. முதல் நாம் சர்வாயுத்தத்தை தரித்து, ஆவியின் பட்டயத்தை எடுக்கும் போது, கொஞ்சம் வளர்ச்சியடைந்து ஒருவேளை அடிக்கடி நன்மையை விட தீமையை செய்தவர்களாக இருந்தோம். நம்மிடம் யாரும் விவாதிக்க இயலாது என்று நினைத்திருந்தோம். ஆனால் நாம் அதிகமான கனிவையும், அதிகமான ஞானத்தையும், அதிகமான அன்பையும் கற்றுக் கொள்கிறோம். இப்படியாக மற்றவர்களுக்கு போதிப்பதற்கு மிகவும் தகுதியுள்ளவர்களாகிறோம். நாம் சத்தியத்தை தவறாக வழங்கி எப்படி கர்த்தரினிமித்தம் தீங்கிழைக்கக் கூடும் என்பதையும் சரியாக வழங்குவதினால் எப்படி கர்த்தரின் ஊழியத்தை செம்மையாக செய்ய முடியும் என்பதையும் பார்த்தோம். பசிதாகமுடையவர்களை கண்டு ஊழியம் செய்வதன் மூலம் நாம் எல்லோரும் நேசிக்கிறவரும் ஊழியம் செய்ய விருப்பப்படுகிறவருமான மகா ராஜாவுக்கு அதிக சந்தோஷத்தையும் கொடுக்க முடியும்.

R5699

“Who is my Neighbour?” “எனக்கு பிறன் யார்?”

“உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூருவதுபோலப் பிறனிடத்திலும் அன்பு கூருவாயாக.” மத்.22:39

பத்து கட்டளைகளை சுருக்கி நமது கர்த்தரால் இந்த வார்த்தைகள் குறிப்பிடபெற்றன. அவர் பத்து கட்டளைகளை இரண்டாகப் பிரித்து, அதில் ஒரு பகுதி தேவனிடத்தில் மனிதனுடைய கடமையாகவும், மற்றொன்று சக மனிதனிடத்தில், பிறனிடத்தில் காண்பிக்கும் கடமையாகவும் இருக்கிறது என்று காண்பித்தார். முதல் பகுதி கர்த்தரிடத்திலும் அவரது ஊழியத்திலும் முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமாவோடும், முழு பலத்தோடும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறது. மனிதனைப் பற்றிய இரண்டாவது பகுதி, நாம் நம்மிடத்தில் அன்பு கூறுவது போல பிறனிடத்திலும் அன்பு கூற வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

யூதர் விசேஷித்த வகையில் தங்களை தேவனுடைய ஜனங்களாக கண்டுணர்ந்தனர். ஆகையால் பிரமாணத்தின் கீழ் தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் பிறன் என்று உணர்ந்தனர். ஏனெனில் அவர்கள் அனைவரும் தேவனுடைய பிள்ளைகள், ஆனால் அவர்கள் பிறனிடத்தில் உள்ளன்போடு அன்பு

செலுத்த வேண்டும் என்றும் சத்துருவை பகைக்க வேண்டும் என்றும் நினைத்தனர். வெளியிலுள்ள அனைத்து ஜாதிகளையும் தேவன் அங்கீகரிக்கவில்லை. எனினும் சுற்றிலுமுள்ள ஜாதிகளை அடிமைப்படுத்த வேண்டும் அல்லது வெளியேற்ற வேண்டும் என்று தேவன் அவர்களுக்கு கட்டளையிடபெற்றதற்கான காரணம் யூதர்கள் அவர்களை வெறுக்க வேண்டும் என்பதோ அல்லது தீங்கிழைக்க வேண்டும் என்பதோ தேவனுடைய விருப்பமல்ல. யூதர்கள் காரியங்களை தவறான கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டதாக நமது கர்த்தர் காண்கிறார். சத்துருக்களை சிநேகிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்களை துன்பப்படுத்தினவர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்றும், இதுவே நல்ல வழி என்பதையும் அவர் அவர்களுக்குப் போதித்தார். பரந்த எண்ணம் வேண்டும் என்பதையும் உலகம் அனைத்திலும் தரும சிந்தை காண்பிக்கப்படும் என்பதையும் காண்பித்தார்.

இதற்காக ஒரு சமயத்தில் அவர் அவர்களுக்கு நல்ல

சமாரியன் என்கிற உவமையை கூறினார். அந்த உவமையில் காயப்பட்டிருந்த ஒரு யூதனுக்கு யூதனல்லாத ஒரு மனிதன் ஊழியம் செய்தான் என்று அவர் சித்தரித்திருந்தார். ஒரு யூத ஆசாரியன் காயப்பட்டிருந்த அந்த மனிதனைப் பார்த்து பக்கமாக விலகிப்போனான். அதேபோல, ஆசாரியனைப் போல இல்லாமல் தேவனுடன் குறைவான உறவுடன் இருக்கும் லேவியனும் காயப்பட்டிருந்த அந்த மனிதனைக் கண்டு பக்கமாக விலகிப்போனான். பிறகு அந்நியனாகிய ஒரு சமாரியன், தேவனோடு உறவே இல்லாதவன் வந்தான். அவன் உடனே காயப்பட்டிருந்த மனிதனைக் கண்டு எண்ணை வார்த்து காயங்கட்டினான். அந்த மனிதன் கள்வர்களால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு, காயப்படுத்தப்பட்டு, திருடப்பட்டிருந்தான். சமாரியன், “அவனை தன் சுய வாகனத்தின் மேல் ஏற்றி, சத்திரத்திற்கு கொண்டு போய் அவனைப் பராமரித்தான்;” இரவிலே அவனோடு தங்கியிருந்துவிட்டு, காலையில் புறப்படும்போது, கொஞ்சம் பணத்தை சத்திரத்தான் கையில் கொடுத்து, “இவனை நீ விசாரித்துக்கொள், அதிகமாய் ஏதாகிலும் இவனுக்காகச் செலவழித்தால், நான் திரும்பி வரும்போது அதை உனக்குத் தருவேன்” என்றான். (லூக்கா 10:29-35) இந்த உவமையில் இந்த சமாரியன்தான், ஒரு நல்ல பிறனுக்கு, உதாரணம் என்று இயேசு அறிவித்தார்.

இந்த உவமை இன்றைக்கு நமக்கு ஒரு நல்ல போதனையாக இருக்கிறது. நமது கர்த்தர் கொடுத்த ஒரு நல்ல பிறன் என்கிற கருத்தை நாம் உணர்ந்து கொண்டால், நமக்கும் இதே கருத்துதான் என்று கூறி இந்த “**பொன்னான கற்பனையை**” பின் பற்றுவோமாக: நீ எனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேனோ அதையே நான் உனக்கு செய்வேனாக. நீ வழியிலே சென்று கொண்டிருக்கும்போது வழிப்பறி கொள்ளையர்கள் உன்னை கொள்ளையிட்டு, உன்னை காயப்படுத்தினால், அப்பொழுது மற்றவர்கள் உனக்கு உதவ வேண்டும் என்று நீ விரும்பினால், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது இதையே மற்றவர்களுக்கு செய்வாயாக. இந்த கருத்தில் அகில உலகமும் பிறன்தான். அவர்கள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. பூமியின் நமது பக்கம் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும் சரி, எதிர்பக்கம் வாழ்ந்தாலும் சரி. இந்த பரந்த பொதுவான கருத்து அனைத்து உலகத்திற்கான நமது உறவையும் கடமையையும் ஒருவரைப்போல மற்றவர்களுக்கு காண்பிக்கிறது. எல்லாரும் நமக்கு பிறர்தான். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் பிறன் என்ற முறையில் எல்லாரும் நடத்தப்படவேண்டும். இதில் விதிவிலக்கு இல்லை. ஒருவன் தன்னிடத்தில் அன்பு கூறுகிறவர்களிடம் மட்டும் அன்பு கூருவானானால், அந்த செயல் பிறனுக்குரிய ஒரு பகுதியை மட்டுமே செய்கிறவர்களாயிருப்போம். அந்த நிகழ்ச்சியில் சமாரியன் பிறனாக இருந்திருக்கமாட்டான். வழியில் கிடந்த அவனை யாரும் கண்டு, எதுவும் செய்யவில்லை என்று அவன்

நினைத்திருந்தால் இவன் கூட எதுவும் செய்திருக்கமாட்டான். நமது கர்த்தர் இந்த உவமையிலும் சக மனிதர்கள் தொடர்பான ஆவியின் பிரமாணத்தில் ஒரு அடிப்படை கொள்கையை கொடுக்கிறார். அதாவது எல்லாருமே பிறர்தான் என்றும் ஒருவரையொருவர் அன்பாக பிறனுக்குரிய விதத்தில் நடத்த வேண்டும் என்றும் இது மட்டுமே மனுக்குலத்திற்கிடையே சரியான கட்டளை என்றும் கூறுகிறார். பிறரது நன்மையிலும் நலத்திலும் அக்கரையும் சிந்தையும் உடையவர்களாயிருந்து நமது அன்பை நமது பிறனிடம் வெளிப்படுத்த வேண்டும். மேலும் நமது சக்திக்கு ஏற்றார்போல் உதவுபவர்களாக இருக்க வேண்டும். மற்ற கடமைகளும் கவனிக்கப்படவேண்டும்.

நாம் சபைக்கு வரும்போது, அதன் அங்கங்களுக்கிடையே ஒரு விசேஷித்த உறவும் பந்தமும் இருக்கிறது. இயேசு நம்மை நேசித்தது போல நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். இது ஒரு புதுகட்டளை. பொன்னான கற்பனை ஒரு புது கட்டளையல்ல. ஏனெனில் தேவன் மனிதனை சிருஷ்டிக்கும் போதே இது மனிதனுக்குரியதாக இருந்தது. மேலும் அது வாழ்க்கையின் சட்டமாயிருக்கும்படி திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இஸ்ரவேல் ஜனங்களின் ஒருவருக்கொருவரைப் பற்றிய மனோபாவத்தை சம்பந்தப்படுத்திய யூத பிரமாணம் பொன்னான கற்பனையின் சாராம்சத்தை உடையதாக இருந்தது. ஆனால் இயேசு தமது சீஷர்களிடம், “புதிதான கட்டளையைக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். அவர் சொன்னதின் பொருள்: புது சிருஷ்டியானவர்கள் ஒரு புதிய உறவைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் ஒரு புது குடும்பத்தை, தேவனுடைய குடும்பத்தை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

நமது சகோதரர்கள் ஆவியின் நிலையில் யாரையும்விட நமக்கு மிகவும் நெருங்கியிருக்கிறார்கள். அனைத்து புது சிருஷ்டிகளுக்கும் ஒரு சகோதரராயிருக்கக்கூடிய ஒரு புது சிருஷ்டி பொன்னான கற்பனையை கைக்கொண்டால் மட்டும் போதாது; ஆனால் இயேசு செய்தது போல எந்த ஒரு அல்லது அனைத்து சகோதரர்களுக்கும் செய்ய தயாராயிருக்க வேண்டும். அதாவது அவர்களுக்கு தனது ஜீவனையும் கொடுக்க தயாராயிருக்க வேண்டும். “நான் அவனுக்காக என் ஜீவனை கொடுக்கிறேன், ஆகையால் எனக்காக அவன் தன் ஜீவனைக் கொடுக்க விருப்பம் உள்ளவனாயிருக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்” என்று அவர் கூறக் கூடியவர் அல்ல. அவர் தமது நன்மை மற்றும் ஜீவனைப் பற்றியோ மற்றவர்கள் தமக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் அல்லது என்ன செய்யக்கூடாது என்பது பற்றியோ கவலைப்படாமல், சகோதரர்களின் ஆசீர்வாதத்திற்காக தான் என்ன செய்யலாம் என்ன செய்யப்படலாம் என்பதில் விருப்பம் உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவன் பொன்னான கற்பனைக்கு மேலாக ப-யின் அன்பு உடையவனாயிருக்க வேண்டும். இப்படியாக நாம் உண்மையான சீஷர்களாய் இருக்க வேண்டும்.

R5700

Thankless, Rebellious Absalom நன்றிகெட்ட கலகக்கார அப்சலோம்

2 சாமுயேல் 18:1-15

அப்சலோமின் கதை- தன் தந்தையிடமிருந்து எப்படி மாறுபட்டிருந்தான் - வீணாக்கப்பட்ட அவனது சந்தர்ப்பங்கள்- தனது தந்தையின் உயிரை வாங்கத்தேடிய கீழ்ப்படியாத மகனும் ராஜதுரோகியுமான அவனது இகழ்த்தக்க முடிவு - மனிதன் உருவாக காரணமாகும் பையன்-பெற்றோர்களின் பொறுப்பு-பெற்றோர்கள் உருவாக்குவதுதான் குழந்தை- குழந்தையை பெற்றால் மட்டும் போதாது.

“பிள்ளைகளே, உங்கள் பெற்றோருக்குக் கர்த்தருக்குள் கீழ்ப்படியுங்கள், இது நியாயம்.” எபேசியர் 6:1

“நன்றிகெட்ட பிள்ளையை பெற்றிருப்பது, பாம்பின் பல்லைக் காட்டிலும் எவ்வளவு கூர்மையானது!”

இன்றைய நமது பாடம் அப்சலோமின் மரணத்தைக் குறித்து விவாதிப்பது ஆகும். போதுமான அளவு வெளிப்படையானதும் விமர்சனம் இல்லாததுமாகும். எனினும் இந்த இளம் இராஜகுமாரரின் வாழ்க்கையை திரும்பிப்பார்ப்பதும், அவனது சிலதோல்விகளை கவனிப்பதும் நமக்கு முக்கியத்துவம் உள்ளதாக இருக்கும். முதலாவது பார்க்கும்போது, அவனது பிறப்பு நற்பிறப்பு அல்ல. அவனது தாய், தாவீது ராஜாவின் மனைவி, அருகிலுள்ள ஒரு புறஜாதிராஜாவின் மகள். ஒருவேளை அவனது தாய் மிகவும் அழகானவளாக இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் அவன் அழகான பையனாகவும், அழகான வா-பனாகவும் பண்பாளனாகவும் எல்லாராலும் விரும்பப்படுகிறவனாகவும் இருந்தான் என்று வேதவாக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவன் ராஜகுடும்பத்தில் ஒரு அங்கமாக இருப்பது அவனுக்கு அனுசூலமற்றதாக இருந்தது. முகத்தில் வேர்வை சிந்த உழைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

அப்சலோம் தனது சகோதரியினிமித்தம் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அம்னோனை கொன்றுபோட்ட காரியத்தினால்தான் அப்சலோம் நமது கவனத்துக்கு முதன்முதலாக கொண்டுவரப்பட்டான். இதனிமித்தம் பாதுகாப்புக்காக தனது தாத்தாவிடம் ஓடிப்போனான். இப்படியாக தனது தந்தையின் செல்வாக்கி-ருந்தும், உண்மையான மதத்தி-ருந்தும் இன்னும் விலகிப் போனான். பல வருடங்களுக்குப் பிறகும் அவனது தந்தை அப்சலோமின் மேல் அன்பு செலுத்தவோ, வருத்தப்படவோ இல்லை. தூண்டு-ன் பேரில் தாவீது, அப்சலோமை எருசலேமுக்கு கொண்டு வரச் சொன்னான். ஆனால் தாவீது அவன் முகத்தை பார்க்க விருப்பமில்லாமல் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் இருந்தான். இவைகளெல்லாம் அப்சலோமுக்கு விரோதமாகவே இருந்தன. இந்த துரோகத்தை இஸ்ரவே-ன் ராஜாவாகிய அவனது தந்தையால் மன்னிக்க முடியாதிருந்தது.

அப்சலோமின் சதி

சாதாரண குறைகளை தீர்க்க இஸ்ரேல் தேசம் முழுவதும் நியாயாதிபதிகள் இருந்தனர். ஆனால் அவர்களது தீர்ப்பு திருப்தியில்லாதிருந்தால் உச்ச நீதிமன்றமாகிய ராஜாவிடம் மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டது. தாவீது ராஜா ஆலயத்துக்கு

தேவையான பொருட்களை சேகரிப்பதில் மிகவும் மும்முரமாய் இருந்து ஓய்வில்லாதிருந்தான். ஆனால் அவனது மரணம் வரை ஆலயம் கட்டப்படவில்லை. இதனால் ஜனங்களுக்கான அவனது உச்சநீதிமன்ற வேலைகளில் ஓரளவுக்கு தடை ஏற்பட்டது. ஆகையால் அநேக முறையீடுகள் தாமதம் அடைந்தது. ஆகையால் விரும்பப்பட்ட பலன்களுக்காக அவர்கள் காத்திருந்ததாகக் காணப்பட்டார்கள்.

எனினும் தாவீது ராஜாவின் நீதி பரிபாலன காரியங்களில் தொய்வு இருந்ததாக நம்மால் உறுதியாக கூற இயலவில்லை. கூது நிறைந்த அவனது மகன் அப்சலோம் தன்னை மிகவும் பிரபலப்படுத்திக்கொண்டான் என்பதை மட்டும் நாம் அறிவோம். அவன் ஜனங்களிடம் மிகவும் கிருபை உள்ளவனாகவும், அந்நியோன்னியம் உள்ளவனாகவும் இருந்து அவர்களது குறைகளை கேட்க எப்பொழுதும் தயாராயிருந்தான். ஜனங்களிடம் மிகவும் தந்திரமாக பதிலுரைத்தான். அவர்களது காலதாமதத்திற்கு வருத்தத்தைத் தெரிவித்தான். “நான் ராஜாவாயிருந்தால் வேற மாதிரியாக இருக்கும்” என்று ஜனங்களிடம் கூறினான். இப்படியாக வஞ்சகத்தினாலும், சதியாலோசனையினாலும் கபடத்தினாலும் தனது தந்தையிடமிருந்து “இஸ்ரவேல் மனுஷருடைய இருதயத்தைக் கவர்ந்துகொண்டான்” என்று நாம் வேதத்தில் வாசிக்கிறோம். ஜனங்களும் இப்படிப்பட்ட மனுஷன் ராஜாவாயிருந்தால் எவ்வளவு மேன்மையானதாக இருக்கும் என்று நினைக்க ஆரம்பித்தார்கள். தேவன்தான் இஸ்ரவே-ன் ராஜா என்ற உண்மையை கவனியாது விட்டதுபோல் ஜனங்கள் காணப்பட்டார்கள். வேதாகமம் கூறுவது போல தாவீது ராஜா கர்த்தருடைய சிங்காசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். (1 நாளாகமம் 29:23)

அப்சலோம் கண் கவருகிறவனாகவும் அழகான ராஜகுமாரனாகவும் அடர்த்தியான முடி உள்ளவனாகவும் இருந்தான். அவன் இரத்தத்திலே சென்றான். தனக்கு முன் ஓட ஐம்பது சேவகர்கள் இருந்தார்கள். தனது வருகையை முன் அறிவிப்போனும் இருந்தான். யோசனையற்ற ஜனங்கள் இதை போற்றுகிறவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த மினுமினுப்பான தொற்று நோயி-ருந்து ஒரே ஒரு ஞானவான் மட்டும் இழுக்கப்படாமல் விலகியிருந்தான்.

அப்சலோம் தனது தந்தையின் மத உணர்வை அறிந்திருந்தான். அதில் அவனால் வெளிப்படையாக பங்கு பெறமுடியவில்லை. தனது தந்தைக்குப் பிறகு தன்னை அவர் ராஜாவாக்கமாட்டார் என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். தாவீது ராஜா வயது சென்றவனாயிருந்தபடியால் அடுத்த ராஜாவுக்குரிய காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. சாத்தானின் ஆசை மற்றும் துரோகமான வழியை பின்பற்றி அப்சலோம் தனது தந்தைக்கு துரோகியாக ஆனான். அவன் ஒரு படையை ஏற்படுத்தி, தன்னை ராஜாவாக பிரகடனப்படுத்தினான். இந்த காரியத்தையெல்லாம் சீக்கிரமாகவும் செவ்வையாகவும், இவனால் கவரப்பட்ட அநேக ஜனங்களின் அனுதாபத்தோடு செய்தான். தாவீது ராஜாவும் அவனது படையினரும் அவனுக்கு உண்மையாயிருந்தவர்களும் தப்பிப்பிழைக்க ஓட தீர்மானித்தார்கள். நமது பாடம் அப்சலோமின் பெரிய படைக்கும் தாவீது ராஜாவின் சிறிய படைக்கும் நடந்த போரை விவரிக்கிறது. தாவீது ராஜாவின் படை நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தது. வெற்றி தாவீது ராஜாவுக்கு கிடைத்தது. தாவீது தனது மகனாகிய அப்சலோமை கொல்ல வேண்டாம் என்று கட்டளையிட்டிருந்தும் அவன் கொல்லப்பட்டான்.

தனது தந்தையை கொல்ல விரும்பிய, ஜனங்களால் கவரப்பட்ட, கலகக்கார, வஞ்சகமுள்ள, பிரகாசமான பகட்டான, பேராசையுள்ள மனிதனுக்கும் தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற மனிதனுக்கும் இடையே இங்கே எப்படிப்பட்ட ஒரு வேறுபாடு! தேவனுடைய மனிதன் ஒரு புறம் பலவீனமுள்ளவனாயிருந்தாலும், அவைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு, வருத்தப்பட்டதாலும், தேவனிடம் உண்மையுள்ள இருதயத்தை பெற்றிருந்தான். அவன் தன் மகனிடம் அனுதாப அன்பைக் கொண்டிருந்தது அவனது புலம்பல்-ல் காணப்படுகிறது. “என் மகனாகிய அப்சலோமே, என் மகனே, என் மகனாகிய அப்சலோமே, நான் உனக்குப் பதிலாக செத்தேனானால் நலமாயிருக்கும்!”

ஒரு மிக முக்கியமான கொள்கை

மனித சித்தம் அதிசயத்தக்கது. ஒவ்வொரு பையனும் அவனது எதிர்காலத்திற்கு அவனை பொறுப்பாகிறான் என்று நாம் சொல்லுவோம். ஆகையால் நமது கூற்று, சுயமுயற்சியால் உயர்ந்த மனிதன், அவ்வளவு அதிக மோசமில்லை.

எனினும் இது பெற்றோர்களை மன்னிக்காது. ஓரளவுக்கு திறமையுள்ள தகுதியான குழந்தையை பிறப்பிக்கச் செய்வது பெற்றோரின் கடமையாகும். வெளியரங்கமான அழகில் மட்டுமில்லாமல், மனசாட்சியுள்ள, நீதியான தேவனுக்கும் நீதியின் கொள்கைகளுக்கும் உண்மையாய் இருக்கக் கூடியவனாக பிறப்பிக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் சரியான எண்ணத்தை உருவாக்குவதும், சரியாக புத்திமதி கூறுவதும் பெற்றோரின் கடமையாகும். ஏனெனில் வேதாகமம்

கூறுகிறதாவது; “பிள்ளையானவன் நடக்க வேண்டிய வழியிலே அவனை நடத்து; அவன் முதிர்வயதிலும் அதை விடாதிருப்பான்.” (நீதிமொழிகள் 22:6)

அநேக நூற்றாண்டுகளாக போதிப்பிக்கப்படும், கற்பிக்கப்படும் இருந்தாலும் வெகு சில பெற்றோர்களே குழந்தைகளை பிறப்பிக்கும்போது தங்களது கடமைகளை உணர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது பரிதாபகரமானதாக காணப்படுகிறது. எனவே சில தகப்பன்மார்களே தங்களது மனைவிகளையும், குழந்தைகளையும் பாதுகாத்து பராமரிப்பது தமது கடமை என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்; மனசாட்சியும் உயர்ந்த குணமும் உள்ள மனைவி குடும்பத்திற்கு தாயாக இருக்கும்படி தேர்வு செய்வது அவர்களது கடமையும் உரிமையுமாகும். அது மாத்திரமல்ல, அவள் கர்ப்பம் தரித்திருக்கும் காலத்தில் நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித்தருவது அவனது கடமையாகும். அதாவது அவளது மனமும் இருதயமும் சுத்தமாக, அன்புடையதாகவும் தேவனுக்கும் நீதிக்கும் உண்மையாக இருக்கும்படியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். ஏனெனில் அவர்களது குழந்தைக்கு நற்குணங்கள் பதிய வைக்கப்பட்டு, பாவ குணங்கள் பதிவது குறைக்கப்படவும் இது அவசியமாக இருக்கிறது. வேதம் கூட “ஜனங்கள் அறிவில்லாமையினால் சங்காரமாகிறார்கள்” என்று நன்றாய் கூறுகிறது. (ஓசியா 4:6)

இனத்தை உயர்த்துகிற உந்துதல்-ல் நமது கவனம் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறது என்பது உண்மை. ஆனால் எதற்காக? இந்த போதனையின் முக்கியத்துவம் ஆரோக்கியமான மற்றும் சரியான வாழ்க்கை துணையை தேர்வு செய்வதைப் பற்றியது. நாம் குறிப்பிடுகிற கொள்கைகளுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கும்போது அது முக்கியமில்லாததில் அமிழ்ந்து போகிறது. அதாவது கர்ப்பந்தரித்திருக்கும் காலத்தில் தாயின் மனதில் இருப்பவை குழந்தைக்கு பதிவாகிறது. அனுகூலமாகவோ அனுகூலமில்லாமலோ அவளது குழந்தையின் குணலட்சணம் பதிவாகிறது. ஒரு பரிபூரண குழந்தையை உருவாக்குவது நிச்சயமாக ஒரு தாயினால் கூடாத காரியம்தான். ஆனால் அவளது சொந்த உயர்ந்த, உறுதியான, உண்மையான குறிக்கோள்கள், பரிசுத்தமான உயர்ந்த நல்ல காரியங்களில் பொருத்தப்படுகிறது. இப்படியாக அவளது குழந்தை மாமிச பிரகாரமாகவும் அறிவின் பிரகாரமாகவும், நல்லொழுக்கம் பிரகாரமாகவும் அதிகமான அனுகூலத்தை அடைகிறது. சிருஷ்டிப்பின் போட்டோ-டிராமா (Photo Drama of Creation) புத்தகத்தில் நாம் காண்பித்திருக்கிறபோல, பூரண தாயாகிய ஏவாள் அவளது மகன் காயீனில் பொறாமை, சந்தோஷமற்ற மனச்சார்பு போன்ற குணங்களை பதிய வைக்க முடிந்தது, பதிய வைத்தாள். இந்த குணம் அவனை தனது சகோதரனை கொலை செய்யும் அளவுக்கு கொண்டு சென்றது.

R5701

Solomon, King of Israel
இஸ்ரவேலின் ராஜாவாகிய சாலொமோன்

1 ராஜாக்கள் 1:1 to 2:12

தாவீது ராஜா வயது சென்றவனான - ஒரு புதிய கலகம் உருவாகுதல் - இஸ்ரவேல்-ன் சிங்காசனத்திற்கு சாலொமோன் அழைக்கப்பட்டான். - கர்த்தரின் விருப்பத்தின்படி அவன் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டான் - திரளானவர்களின் அங்கீகாரம்-அவனது பெயரின் பொருள் - அவனது இயற்கையான அனுகூலமும் அவனது நன்மதிப்பிற்கான முன்னேற்பாடும்.

“நீ உன் பிதாவின் தேவனை அறிந்து, அவரை உத்தம இருதயத்தோடும் உற்சாக மனதோடும் சேவி.” நாளாகமம் 28:9

தாவீது ராஜாவுக்கு எழுபது வயதானது. அவனது மூத்த மகன் அப்சலோம் கலகம் பண்ணி கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர்தான் இறந்து போயிருந்தான். தாவீதுக்கு அடுத்த மூத்த மகன் அதோனியா என்பவன், அப்சலோம் இறந்துபோனதால் அதோனியா சிங்காசனத்திற்கு வாரிசாக ஆனான். இந்த சமயத்தில் அவனுக்கு வயது முப்பதிருந்து நாற்பதுக்குள் இருக்கும். நீண்ட காலமாக தாவீதின் ராணுவத்திற்கு தளபதியாயிருந்த யோவாபும் வயது சென்றவனானான். அவனும் ஓய்வு பெறும் வயதையடைந்தான். வயது சென்றது மாத்திரமல்ல, அப்சலோமை கொல்ல வேண்டாம் என்று சொன்ன தாவீதின் கட்டளையை அசட்டை பண்ணியதால் தாவீது ராஜாவின் உணர்வுகளை காயப்படுத்தியிருந்தான்.

நீண்ட காலம் படைத்தலைவனாயிருந்த யோவாபின் நடபும், பிரபலமான ஆசாரியர்களில் ஒருவனது நடபும் அதோனியாவுக்கு கிடைத்திருந்ததால், தன்னை ராஜாவாக பிரகடனப்படுத்துவதற்கு இதுதான் சரியான நேரம் என்று அதோனியா நினைத்தான். இவன் ஒரு விருந்து ஏற்பாடு செய்து அதில் தாவீது ராஜாவுக்கு பிரியமாயிருந்த சாலொமோனைத் தவிர மற்ற அனைத்து ராஜகுமாரர்களையும் அழைத்திருந்தான். விருந்து எருசலேமுக்கு அருகாமையிலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த விருந்தின் மத்தியில் அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவன் அதோனியாவை ராஜாவாக வாழ்த்த வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மற்றவர்கள் அனைவரும் அதைத் தொடர்ந்து இதே மனவெழுச்சியை வெளிப்படுத்துவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இப்படியாக இந்த இயக்கம் வெளித்தோற்றத்தில் ஒரு கலகமற்ற பிரபலமான ஒன்றாக இருந்தது. திட்டமிட்டபடி அது அதிக அளவில் நிறைவேற்றியது

எனினும் இந்த காரியம் தேவனருளால் தாவீது ராஜாவின் கவனத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. அவன் உடனடியாக புதிய தளபதி பெனாயா, தீர்க்கதரிசி நாத்தான் மற்றும் ஆசாரியனாகிய சாதோக் ஆகியோரிடம் பேசி சாலொமோனை ராஜாவின் வெள்ளை கோவேறு கழுதையின் மேல் ஏற்றி தாவீதுக்குப்பின் இவன்தான் ராஜா என்பதை அடையாளப்படுத்த ஏற்பாடு செய்தான். பிறகு கர்த்தரின் நாமத்தில் சாலொமோன் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டான். உடனே ராணுவ மரியாதை அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. எருசலேமின் ஜனங்கள் அனைவரும் “ராஜாவாகிய

சாலொமோன் வாழ்க” என்று வாழ்த்தினார்கள். பிறகு தாவீது ராஜாவின் கட்டளைப்படி சாலொமோன் ராஜா சிங்காசனத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டு பகிரங்கமாக முடிசூட்டப்பட்டான்.

அதோனியாவின் திட்டங்கள் அதிர்ச்சியூட்டும்படியாகக் காணப்பட்டது. அவனோடிருந்தவர்கள், ஜனங்களின் ஆரவாரங்களையும், எக்காளம் முதலானவை ஊதுகிறதையும் கேட்டு, அதன்பிறகு சாலொமோன் முடி சூட்டப்பட்டு ராஜாவாக்கப்பட்டான் என்பதை அறிந்து கொண்டார்கள். அதோனியா தன் உயிருக்கு பயந்து ஓடிப் போனான். அவனைச் சார்ந்தவர்களும் போய்விட்டார்கள். பிற்பாடு சாலொமோன் தனது சகோதரன் அதோனியாவுக்கு சமாதானத்தை உறுதிப்படுத்தி சொல்-யனுப்பினான்.

இப்படியாக தாவீது ராஜாவின் பொது வாழ்க்கை ஒளி மங்கி அல்ல, உச்சக்கட்டத்தில் நன்கு வயது சென்ற பிறகு முடிவுக்கு வந்தது. தன்னால் தெரிந்து கொள்ளப்பட மகனை சிங்காசனத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி செய்தான். புலவரின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு நன்கு பொருத்தமாக இருக்கிறது:

“விடிவெள்ளி நடசத்திரம் ஸ்தாபிக்கப்படுவதுபோல அவன் ஸ்தாபிக்கிறான்,

மேற்கின் இருளின் பின்னே அது மறைவதில்லை.

வானத்தின் கடும்புயலுக்கு நடுவே தன்னை மறைத்துக் கொள்வதில்லை,

ஆனால் வானத்தின் ஒளியிலே அது உருகுகிறது.”

சாலொமோன், சமாதானத்தின் மகன்

சாலொமோனின் பெயர் ஞானத்தை குறிப்பதாக இருந்தாலும், ஆரம்பத்தில் முக்கியமாக சமாதானத்தை அர்த்தப்படுத்துவதாக இருந்தது, அது நிச்சயமாக அவனது அதிசயதக்க வாழ்க்கையின் தீர்க்கதரிசனமாக இருந்தது. அதில் போர் என்பதே இல்லை.

சாலொமோன், பத்சேபாளுக்கு, அவள் தாவீதுக்கு சட்டப்படி மனைவியானதற்கு பிறகு பிறந்த மகனாக இருந்தான். தேவன் தாவீதுக்கு பிறகு ராஜாவாக வேண்டியவன் சாலொமோன் என்று தாவீதுக்கு வெளிப்படுத்தியிருந்தார். எப்படியோ இது விளக்கப்படவில்லை. தாவீதும் பத்சேபாளிடம் வாக்குக் கொடுத்திருந்தான். தாவீது அநேக போர்களை நடத்தி அதை முடிக்கும் தருவாயிலும், தனது வாழ்க்கையில் இரண்டு பாவங்களை செய்து அதற்காக வருத்தப்படுகிற காலத்திலும்

சாலொமோன் பிறந்தான். இது அவனை ஆச்சரியத்தக்கவிதமாக நிதானமானவனாக, தூய்மைப்படுத்தியது என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். இந்த முக்கியமான காரியத்தில் தேவனிடத்தில் அவனது விசுவாசமும், பாவமன்னிப்பிற்காக தாவீது ராஜாவின் ஊக்கமான ஜெபமும், தேவனிடமிருந்து சமாதானத்தை உணர்ந்து கொண்டதும் அவனை வெளியரங்கமான ஒரு புது மனிதனாக்கியிருந்தது. இதற்கு முன்னால் கூட அவன் விசுவாசமுள்ளவனாக இருந்தான். ஆனால் இப்போது இன்னும் பக்தியுள்ளவனாக ஆனான். அவன் கேட்டுக்கொண்டபடி கிடைத்த சமாதான, தெய்வீக மன்னிப்புக்கு அடையாளமாக இது இருந்தது. இது சாலொமோன் ராஜாவை நற்குணமுள்ளவனாகவும் சிந்தனாசக்தி உள்ளவனாகவும் ஆக்கியது. அவனது பெயருக்கும் கூட அது காரணமாயிருந்திருக்கும். அவனது பெற்றோர்கள் தேவனுடன் பெற்ற சமாதானத்தை அவனது பிறப்பு குறிப்பிடும்படியாகக் கூட அவனுக்கு இந்த பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியிலும், சரித்திரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அவனது எந்த சகோதரனின் குணலட்சணத்தைக் காட்டிலும் சாலொமோனுடைய குணலட்சணம் வித்தியாசமுள்ளதாக இருந்ததாக நாம் காண்கிறோம். அவன் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அவனது தந்தை தாவீதின் மத விருப்பங்களில் ஈடுபட்டான். இப்படியாக

அவன் அதிக ஆதரவு பெற்றவனாக, அதிக திறமையுள்ளவனாக இருந்தான். நாம் சுதந்திரத்துக் கொண்ட குணலட்சணங்களிலும் மனச் சார்புகளிலும் நாமும் மற்றவர்களும் எந்த அளவுக்கு குறையுள்ளவர்கள் அல்லது ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதை நாம் மதிப்பீடு செய்ய இதுவே தக்க தருணம்.

இன்னுமொரு அனுகூலமான காரியம் சாலொமோனுக்கு இருந்தது. அதாவது அவனது தாய் புறஜாதி பெண்ணல்ல, இஸ்ரவேல் வம்சத்தை சேர்ந்தவள், ஆகையால் தெய்வீக ஏற்பாடுகள், பிரமாணங்கள், முதலானவைகள் தாவீதின் மற்ற மனைவிகளைக் காட்டிலும் இவளுக்கு ஒரு பரிவை காண்பித்தது.

இன்னும் கூடுதலாக, தாவீது தனது மனதில் அரியாசனத்திற்கு தனது வாரிசை சிந்தித்து வைத்திருந்ததை குறிப்பு காண்பிக்கிறது. ஒரு வேளை தாவீது அந்த சமயத்தில் மற்ற பிள்ளைகளுக்குரிய கடமைகளை செய்யவில்லை, அதாவது நியாய ஸ்தலம் போன்ற காரியங்களில் அவர்களை பயிற்றுவித்து வளர்க்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து, சாலொமோன் விஷயத்தில் அதை சீர் செய்து சிறிய வயதிலேயே சாலொமோன் கொஞ்ச காலம் தாயின் பராமரிப்பில் இருந்தாலும், தீர்க்கதரிசி நாத்நானிடம் அவன் ஒரு சீடனாக, மாணவனாக இருக்கக் செய்தான். இந்த மிகச் சிறந்த ஆரம்பம் சாலொமோனின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு மிகவும் பிரயோஜனமாக இருந்திருக்கும். இதை நாம் அடுத்த பாடத்தில் ஆராய்வோம்.

R5701

Different Phases of the Word Temptation

சோதனை என்ற வார்த்தையின் பல்வேறு அம்சங்கள்

“சோதிக்கப்படுகிற எவனும், தான் தேவனால் சோதிக்கப்படுகிறேன் என்று சொல்லாதிருப்பானாக; தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்படுகிறவரல்ல, ஒருவனையும் அவர் சோதிக்கிறவருமல்ல, அவனவன் தன் தன் சுய இச்சையினாலே, இழுக்கப்பட்டு, சிக்குண்டு, சோதிக்கப்படுகிறான்.” யாக்கோபு 1:13,14

அநேக ஜனங்கள், அதுவும் குறிப்பாக கிழக்கத்திய நாட்டினர். ஆபத்தான ஒரு சபாவத்தை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். உதாரணத்திற்கு முகமதியர்கள், தங்கள் மேல் வருகிற இயற்கையான அழிவை “இது கடவுளால் வந்திருக்கிறது” என்று கூறி எதுவும் செய்யாமல் தங்களை ஒப்புவிக்கின்றனர். இந்த ஜனங்கள் பாவத்தைக் குறித்தும் இதே மாதிரி மனோபாவத்தை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் கூறுகிறதாவது, “நான் பாவம் செய்யவேண்டும் என்பது கடவுளின் சித்தமாக இருக்கிறது. ஆகையால் நான் குறை கூறத்தக்கவன் அல்ல. நான் பாவம் செய்ய வேண்டும் என்பது அவரது சித்தமானால், நான் பாவம் செய்வேன். பாவத்தின் அடையாளங்களை நாம் சுமக்க வேண்டும் என்பது அவரது சித்தமானால் பாவத்தின் அடையாளங்களை நாம் சுமப்போம்.” இது மிகவும் தீங்கான தவறு. தேவன் எந்த மனிதனையும் பாவம் செய்ய

தூண்டுகிறவர் அல்ல. நம்முடனான தேவனுடைய செயல் தொடர்புகளை நாம் உணர்ந்து, அதற்கு நம்மை தாழ்த்துவது மிகவும் முற்றிலும் சரியான செயல்தான். ஆனால் அப்போஸ்தலர், சோதனைகள் தேவனால் வருகிறதல்ல, ஒருவன் தானே சோதனைக்குள் சிக்கிக்கொள்கிறான் என்று கூறுகிறார். பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் கிழக்கத்தியவர்களின் மனோபாவத்திற்கு எதிராக, “சோதனைகள் தேவனிடமிருந்து வருகிறதல்ல, நமது சோதனைகள் எல்லாம் சத்துருவிடமிருந்து வருகிறது” என்று கூறுகிறார்கள்.

ஆனால் அப்போஸ்தலர் யாக்கோபு, சோதனைகள் எல்லாம் நமது சுய இச்சையினாலும், பலவீனத்தினாலும் வருகின்றன என்று குறிப்பிடுகிறார். இவைகளெல்லாம் நம் வாழ்க்கையில் நம்முடன் இணைந்தவர்கள், நண்பர்கள் மூலமாக தூண்டப்படுகின்றன. பல்வேறுவிதமான கவர்ச்சிகள்

நம்மை தீமைக்கு இழுக்கின்றன என்பதற்கான உதாரணங்கள் நம்மைச் சுற்றி இருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் சாத்தான்தான். எல்லாப் பாவங்களும் உலகத்தில் அவன் மூலமாகவே நுழைந்தன. நமது ஆதி பெற்றோர்களை வஞ்சித்ததின்மூலம் சாத்தான் இதை செய்திருந்தான். இப்படியாக பாவத்தை நுழைத்திருந்தான். சாத்தானும் அவனது சேனைகளும் நமது பலவீனங்களுடன் சேர்ந்து முடிந்தவரை கிரியை செய்து வருகின்றன. ஆனால் இவைகள் நமது சொந்த பொறுப்பி-ருந்து நம்மை விடுவிக்க முடியாது. ஏனெனில் இவர்களில் யாருக்கும் நமது சித்தத்தில் பலவந்தம் பண்ண எந்த சக்தியும் கிடையாது. நமது இயற்கையான குணலட்சணத்தின் பலம் மற்றும் பலவீனத்தைப் பொருத்து நமது பொறுப்பு மாறுபடலாம். ஆகையால் நாம் “காலத்துக்கு முன்னே யாதொன்றைக் குறித்தும் தீர்ப்புச் சொல்லக்கூடாது.” இது தேவன் மட்டுமே முழுவதுமாக தீர்ப்புச் செய்யக்கூடிய காரியமாக இருக்கிறது. ஒருவன் எந்த அளவுக்கு ஜெயம் கொள்ள முடியும் என்பதை அவர்தான் தீர்ப்பு செய்ய முடியும்.

ஆகையால் சோதனை தேவனால் வருவதில்லை என்பதை தேவனுடைய ஜனங்கள் உணரவேண்டும். சோதனையை கட்டுப்படுத்த அவர்கள் தேவனுடைய பக்கம் இருப்பார்கள். சோதனை தங்களிடமிருந்து வந்தாலும், அல்லது சத்துருவிடமிருந்து வந்தாலும், அல்லது மற்றவர்களின் பலவீனத்தினால் வந்தாலும் அவர்கள் அதை ஜெயிக்கிறவர்களாக, எதிர்க்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அது அவர்களை பாவத்திற்கும், தேவனுடைய சித்தத்துக்கு மாறுபாடான காரியங்களுக்கும் வழி நடத்தும்.

தேவன் எந்த மனிதனையும் சோதிப்பதில்லை என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். தேவன் பாவம் செய்ய நம்மை தூண்டுகிறார் என்று நாம் நினைப்போமானால் அது ஒரு பயங்கரமான சிந்தனை. ஏனெனில் அவரது வல்லமையினால், அவர் நம்மேல் கொண்டு வருகிற எதையும் எதிர்க்க முடியாது, நிச்சயமாக நாம் ஜெயம் கொள்ளப்படுவோம். ஆனால் சோதனை தேவனிடமிருந்து வரவில்லை என்பதை நாம் அறியும் பொழுது, அவர் நமக்கு உதவுவார் என்பதையும், நமது திராணிக்கு மேலாக நாம் சோதிக்கப்படுவதற்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார் (1 கொரி.10:13) என்பதையும் ஒவ்வொரு சோதனையி-ருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ளும்படியான வழியையும் ஏற்படுத்துவார் என்பதையும் நாம் அறிகிறோம். நமக்கு பாதுகாப்பும் உதவியும் தேவைப்படுவதால், அவர் நமக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறபடி அவர் நம்மை பாதுகாப்பார். நமது மனதில் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்துடன் நாம் பலமுள்ளவர்களாக இருக்கக்கூடும்.

தேவன் ஆபிரகாமை எப்படி சோதித்தார்

நாம் பழைய ஏற்பாட்டை பார்க்கும் போது, நாம் “தேவன் ஆபிராமை சோதித்தார்” (ஆதி 22:1) என்றும், “உன் புத்திரனும் உன் ஏகசுதனும் உன் நேசகுமாரனுமாகிய ஈசாக்கை

...அவனை தகன ப-யாகப் ப-யிடு என்றார்” என்றும் வாசிக்கிறோம். இங்கே கேள்வி எழும்புகிறது. “தேவன் ஆபிராமை சோதித்தார்” என்ற கூற்றை எப்படி நாம் அப்போஸ்தலரின் கூற்றாகிய தேவன், “ஒருவரையும் சோதிக்கிறவர் அல்ல” என்ற கூற்றோடு ஒத்து போகப்பண்ண முடியும்? அப்போஸ்தலர் யாக்கோபு தனது கூற்றில் தேவன் பொல்லாங்கினால் யாரையும் சோதிக்கிறவர் அல்ல என்று கூறுகிறார் என்பதே பதிலாகும். தேவன் நன்மை செய்ய நம்மை சோதிக்கிறார். அவர் நமக்கு முன்பாக “மகாமேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களான” (2 பேதுரு 1:4) ஆச்சரியமான வாக்குத்தத்தங்களை வைத்திருக்கிறார். அவைகள் நம்மை காந்தத்தைப் போல இழுக்கிறது என்று நாம் சொல்லலாம். இந்த வார்த்தைகளினால் நாம் தேவனால் சோதிக்கப்படுகிறோம். ஆனால் தேவன் நம்மை தீமை செய்யவோ, பாவம் செய்யவோ தூண்டவில்லை. தேவன் ஆபிரகாமை சோதித்தது, பரிட்சித்தது, அவருக்கு தீங்கு செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, அவருக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக ஆகும். ஆபிரகாம் அந்த பரிட்சையில் நின்றதால், பெரிய ஆசீர்வாதங்களை தேவன் அவருக்கு உடன்படிக்கை செய்ய முடிந்தது, ஆபிரகாமும் அதன்படி செய்தார்! தேவன் ஆபிரகாமுக்கு இந்த வாழ்க்கையில் அநேக ஆசீர்வாதங்களை கொடுத்தார். வரவிருக்கிற வாழ்க்கையில், உயிர்த்தெழுத-ல் பெரிய ஆசீர்வாதங்களை வாக்குத்தத்தம் பண்ணினார்.

ஆபிரகாமுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சோதனை அவனது மகனாகிய ஈசாக்கை ப-யாக செலுத்த வேண்டும் என்பது, இந்த ஈசாக்கை மையமாக வைத்தே ஆசீர்வாதங்களும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருந்தன. ஆபிரகாம் உடனடியாக கீழ்ப்படிந்து தனது விசுவாசத்தை நிரூபித்தான். தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தம், நிறைவேறும்படியாக, தேவன் தனது மகனை மரித்தோரி-ருந்து எழுப்ப வல்லவராயிருந்தார் என்று ஆபிரகாம் அறிக்கையிட்டார். (எபிரேயர் 11:18,19) ஆபிரகாமின் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்டபோது, தனது மகனை வெட்ட கத்தியை ஓங்கிய போது, கர்த்தர் தூதன் மூலம் ஆபிரகாமின் கையை நிறுத்தச் செய்து, ப-க்காக ஒரு ஆட்டைக் கொடுத்தார்.

என் தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்படுகிறவரல்ல

நமது தலைப்பு வசனத்தின் அடுத்த பகுதி தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்படுகிறவர் அல்ல என்பதாகும். இது எப்படி என்று ஆராய்ந்து பார்க்கிறோம். நமது கர்த்தராகிய இயேசு, “பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும், பாவிக்கு விடகிளவருமாயிருந்தார்” என்பதையும் ஆனால் “எல்லாவிதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்படும் பாவமில்லாதவராயிருந்தார்” என்பதையும் நாம் நினைவு கூருகிறோம். (எபிரேயர் 7:26; 4:15) இயேசு

இப்படியாக பரிசுத்தமுள்ளவராகவும், பிதாவோடு முற்றிலுமாக இசைந்தவராயிருந்தால், பிதாவானவரும் சோதிக்கப்படுவராயில்லாதிருக்கும்போது, எப்படி இயேசு சோதிக்கப்படுகிறவராக இருக்கக்கூடும்? நமது கர்த்தர் மாமிசத்தில் பூரணமுள்ளவராகவும் ஒரு மனிதராகவும் இருந்தார். ஆனால் மனுக்குலம் அறிவிலும் சகிப்புதன்மையிலும் ஒரு எல்லைக்குட்பட்டிருக்கிறது. மனித மூளையும் மனித சரீரமும் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளவோ, எல்லாவற்றையும் தாங்கவோ முடியாததாக இருக்கிறது. தேவன் எல்லாவற்றையும் நம்மிடம் சொல்லாததற்கு இது ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. நாம் விசுவாசத்தின்படி நடக்க வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு, தேவனுக்கடுத்த அநேக ஆழ்ந்த காரியங்களை புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு மனிதன் நித்திய காரியங்கள் அனைத்தையும் சரியாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அவைகள் அவனது கிரகித்தலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கின்றன.

விளக்கத்திற்காக, ஒரு நாயை, நாம் சொல்லுகிறதை ஓரளவுக்கு நிறைவேற்றுகிற மிகவும் ஞானமுள்ள ஒரு நாயை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நாம் அதனிடம் திரிகோணவியலைப் பற்றியோ, உயர் கணிதத்தை எந்த முறையிலோ, வானியலைப் பற்றியோ பேச முயற்சி செய்தால், குழம்பும் என்று சொல்லமுடியாது, முற்றிலுமாக புரிந்து கொள்ளவே முடியாது.

ஆகையால் மனிதனுக்கும் தேவனுக்கும் இடையே பெரிய பிளவு இருக்கிறது. தெய்வீக திட்டத்தின் அனைத்து பகுதிகளையும், அனைத்து விவரங்களையும் கிரகிக்க இயலாது. பரிசுத்த ஆவியின் ஜெனிப்பித்தலால் கூட “கண்ணாடியில் நிழலாட்டமாய் பார்ப்பது போல” நாம் பார்க்கிறோம், அப்போஸ்தலர் நமக்கு கூறுவது போல முகமுகமாய் பார்க்கவில்லை. தெய்வீக சபாவத்தில் நாம் பூரணமடையும் போது, தேவனுடைய நிலையி-ருந்து, முழுவதுமாக முற்றிலுமாக நாம் பார்ப்போம்.

நமது கர்த்தரின் சோதனை

ஆகையால் நமது கர்த்தராகிய இயேசு, இயற்கையாகவே பூரண மனிதராக இருந்து ஞானஸ்நானத்தில் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டு, ஒரு புது சிருஷ்டியாக ஆனார். ஆனால் புது சிருஷ்டி மனித சரீரத்தின் மூலமாக ஜீவித்து கிரியை நடப்பித்தார். இயேசு மாமிசத்தில் இருந்ததுவரை அவர் ஒரு எல்லைக்குட்பட்டிருந்தார். அவர் அபூரண ஜீவிகளாலும், அவர்களது ஆசைகள், அவர்களது கருத்துக்கள், அவர்களது அபூரணம் ஆகியவற்றால் சூழப்பட்டிருந்தார். பூமிக்குரிய ஆசைகளை ப-யிடுவதற்கு அவருக்கு அதிகமான விசுவாசம் தேவைப்பட்டிருக்கும். ஆகையால் தேவன் பேரில் உள்ள விசுவாசத்திலும், அவருக்கு கீழ்ப்படித-லும் இயேசு தீவிரமான சோதனையைப் பெற்றிருந்தார். அவர்

பாவத்தினாலோ. பலவீனத்தினாலோ சோதிக்கப்படவில்லை, ஏனெனில் அவரிடம் பாவமோ அல்லது பலவீனமோ இல்லை. ஒரு இயற்கையான சபாவமுள்ள மனிதனைப் போல அவர் சோதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அவர் இயற்கையான மனிதனைப் போல-ராமல், ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவராயிருந்தார். அவர் தேவனுக்கு கீழ்ப்படித-லும், தெய்வீக கவனிப்பில் நம்பிக்கை வைப்பதிலும் சோதிக்கப்பட்டார். நமது முன்னேற்றத்திற்காக நாமும் இதேபோல் சோதிக்கப்படுகிறோம். நாம் சந்தோஷத்துடன் காண்கிறவைகளை விட்டு, நமது ஜீவனை உண்மையாக கொடுப்பதற்கும் காணப்படாதவைகளை அடைவதற்கும் நாம் சோதிக்கப்படுகிறோம்.

பலத்திலும் அறிவிலும், நமது கர்த்தர் ஒரு மனிதனைப்போல, பிதாவி-ருந்து வெளிப்படையாக மாறுபட்டவராக இருந்தார். பிதாவானவர் எப்பொழுதும் நன்மை, தீமையை உடனே அறிந்து கொள்ளக்கூடியவராகவும், எந்த விதத்திலும் பலவீனம் இல்லாதவராகவும், எதனாலும் சோதிக்கப்படக் கூடாதவராகவும், தமது சொந்த சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதில் பலமுள்ளவராகவும், பாவத்திற்குரிய எதற்கும் சாயாதவராகவும், அதன்மேல் வெறுப்புள்ளவராகவும் இருக்கிறார். எல்லையற்ற வல்லமை அவரிடத்தில் இருக்கிறது. நமது கர்த்தராகிய இயேசுவும் பாவத்தைக் குறித்து இதே மனோபாவத்தை பெற்றிருந்ததைக் குறித்து நாம் வாசிக்கிறதாவது: “நீர் நீதியை விரும்பி அக்கிரமத்தை வெறுக்கிறீர், ஆதலால் தேவனே, உம்முடைய தேவன் உமது தோழரைப்பார்க்கிலும் உம்மை ஆனந்த தைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணினார்.”(சங்கீதம் 45:7; எபிரேயர் 1:9) கர்த்தராகிய இயேசுவின் சகோதரர்களாகிய நாம் அனைவரும், பாவத்தைக் குறித்து நம்மில் இருக்கிற சபாவத்திலும், விசேஷமாக நம்மில் இருக்கிற பாவத்திலும், பாவத்தைக் குறித்து எங்கும் இதே நிலைப்பாட்டையே எடுக்க வேண்டும். அவரது முன்மாதிரியை பின்பற்ற முயற்சிப்பதால் கர்த்தருடைய சீஷர்களில் தொடர்ச்சியான போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆகையால் தேவன் ஒருவனையும் சோதிக்கிறவருமல்ல, அவரும் எதினாலும் சோதிக்கப்படுகிறவருமல்ல. அவர் தீமையினால் சோதிக்கப்படக்கூடியவரல்ல. தீமையானது அவரிடம் எந்த தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த முடியாது. நமது கர்த்தராகிய இயேசுவும் இதே நிலைமையில் இப்போது இருப்பதால் அவரும் சோதிக்கப்படமுடியாது. அவர் தெய்வீக சபாவம் உடையவராகவும், வல்லமையில் பூரணராகவும் இருக்கிறார். உயிர்த்தெழுத-ன் “மறுபுத்தினால்” அதே நிலைமையை நாம் அடையும்போது நாம் தீமைக்கோ, சோதனைக்கோ உட்படமாட்டோம். நாம் பரிபூரண வல்லமையுடையவர்களாகவும், தேவனுக்குரிய நன்மையானவைகளுடன் முழு இசைவாய் இருப்போம்.

பிதாவின் ஞானமான ஆலோசனை

“என் மகனே, உன் இருதயத்தை எனக்குத் தா; உன் கண்கள்
என் வழிகளை நோக்குவதாக.” நீதிமொழிகள் 23:26

ஞானமுள்ள மனிதனாகிய சாலொமோனுக்கு அநேக மனைவிகள் இருந்தார்கள். ஆகையால் அவனுக்கு அநேக மகன்கள் இருந்திருக்கக்கூடும் என்று நாம் நினைக்கலாம். இந்த வசனங்களை அவர்களில் ஒருவனுக்கோ அல்லது வாரிசுகளாக இருக்கக்கூடிய ஒவ்வொருவருக்குமோ அவன் கூறியிருக்கலாம் என்று நாம் தீர்மானிப்பது நியாயமானதாக காணப்படுகிறது. சாலொமோன் தன் சொந்த வழிகளில் விசேஷித்த கவனத்தை செலுத்த விரும்பினான் என்று நாம் நினைக்கலாம். “உன் கண்கள் என் வழிகளை நோக்குவதாக.” அவன் ஒரு மகனால் பின்பற்றப்படுவதற்கு நல்ல ஒரு உதாரணமாக எப்பொழுதும் அவன் இருந்ததில்லை. இதன் உண்மை பொருளுக்காக இன்னும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் சாலொமோனுக்கு விசேஷித்த ஞானம் கர்த்தரால் கொடுக்கப்பட்டதை நாம் நினைவுப்படுத்துகிறோம். ஏனெனில் அவன் ராஜாவானவுடன் அதற்காக தேவனிடம் ஊக்கத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஞானத்தை பயன்படுத்தி வந்தான் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். ஞானம் கூறுகிறதாவது, “என் மகனே (ஞானத்திற்கு மகனாக இருக்க விரும்புகிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும்) உன் இருதயத்தை எனக்குத் தா.” ஞானம் என்பது சிருஷ்டிகளுக்கு இன்னொரு பேராக இருக்கிறபடியால், தேவன் தம் பிள்ளைகளுக்கு அவர்களது இருதயத்தை தமக்கு தரும்படி அழைப்புக் கொடுத்து தமது வழிகளை கைக் கொள்ளும்படி கூறுகிறார். இந்த வசனத்தி-ருந்து நாம் பெறுகிற ஒரு நல்ல பாடமாக இது இருக்கிறது.

மகனுக்குரிய உரிமை எப்படி இழக்கப்படுகிறது அல்லது பராமரிக்கப்படுகிறது

நமது இனத்தின் பிதாவாகிய தேவன், முதன்முதல் நமது தகப்பனாகிய ஆதாமில் நமது ஜீவனை பூரணமாக உண்டாக்கினார். மேலும் அவர் தேவதூதர்களுக்கு பரிபூரண ஜீவனையும் வாழ்வையும் கொடுத்து, அவர்கள் அனைவரும் தங்களது இருதயங்களை தமக்கு தரவேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நேரத்தி-ருந்து அவர்கள் அவரது குமாரர்களாக இருந்தார்கள். லூசிபரும் தேவனுடைய மகனாக இருந்தான். ஆதாம் தேவனுடைய மகனாக இருந்தான். தேவனுடைய மகனுடைய சரியான மார்க்கம் தன்னுடைய பிதாவின் சித்தத்தை முழுவதுமாக நிறைவேற்றும்படியாக தன்னை மாற்றிக் கொள்வதேயாகும். ஆனால் லூசிபரின் விஷயத்தில், பிதாவின் சித்தத்துக்கு

இசைவாக தனது இருதயத்தை திருப்புவதற்கு பதிலாக, தனது சுயசித்தத்தை செய்ய நாடி, முயற்சி செய்து அதில் பரிதாபகரமாக தோற்றுப் போனான் என்று நாம் காண்கிறோம். தங்கள் ஆதி மேன்மையை காத்துக்கொள்ளாத சில தூதர்களும், தேவனுடைய குமாரர்களாக இருந்தும் தங்களது இருதயத்தை கர்த்தருக்குக் கொடுக்கவில்லை; அவர்களும் பரிதாபகரமாக தோற்றுப்போனார்கள். இவர்களெல்லாரும் பாவம் செய்து தங்களது மகனுக்குரிய உரிமையை இழந்தார்கள். தொடர்ச்சியான விசுவாசம் மற்றும் கீழ்ப்படிதல் மூலமே மகனுக்குரிய உரிமையை பராமரிக்க முடியும்.

மனுக்குலம் மறுபடியும் தம்மிடம் வரும்படியான ஏற்பாடுகளை தேவன் செய்திருக்கிறார். அதேபோல விழுந்துபோன தூதர்களும் மகா நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் வருந்தி மனத்திரும்பினால் மறுபடியும் தேவனுடனான ஐக்கியத்திற்கு வரமுடியும் என்று நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். தேவனிடத்தில் திரும்பி வர விரும்புகிறவர்களுக்கு குறித்த காலத்தில் அவரது செய்தி என்னவென்றால், “நீ என் மகனாக இருந்தால், உன் இருதயத்தை எனக்குத்தா, உன் கண்கள் என் வழிகளை நோக்குவதாக” என்பதாகும்.

நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் முதலாம் வருகையின் காலம் வரைக்கும், விழுந்துபோன ஜீவிகள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படியான சந்தர்ப்பம் இல்லாதிருந்தது. அதன்பிறகு ஆதாமின் விழுந்துபோன இனத்தில் ஒரு வகுப்பாருக்கு மாத்திரம் இந்த சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர்கள் தெய்வீக சபாவத்தில் உள்ள ஜீவிகளான குமாரர்கள் ஆவதற்கு அழைக்கப்பட்டார்கள். இதற்கு முன் யேகோவா தேவனால் இப்படிப்பட்ட அழைப்பு மனுக்குலத்தில் யாருக்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. நமது கர்த்தராகிய இயேசு ஒரு மகனாக தமது இருதயத்தை முழுவதுமாக தேவனிடம் கொடுத்திருந்தார். எனினும் அவர் பூமிக்கு வந்தபோது, விசுவாசம் மற்றும் கீழ்ப்படிதல் என்கிற இந்த மார்க்கம், உபத்திரவத்தின் மூலமாக கனம், மகிமை, சாகாமைக்கு வழி நடத்தியது. அது முதல் தேவனுடைய குமாரர்களாகும்படி நாடுகிறவர்கள், அவரது குமாரனாகிய இயேசுவை தங்களது இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு, அவர் மூலமாக பிதாவிடம் வருபவர்களை மட்டுமே தேவன் ஏற்றுக்கொள்வார் என்கிற செய்தியை கேட்டு, அதன் பிறகு தங்களை முழுவதுமாக தேவனுடைய சித்தத்துக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறார்கள்.

தேவனுடைய ஜனங்களாகும்படி முயற்சிக்கிறவர்கள்

இந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றாமல் போனால், ஆபத்தான தவற்றை செய்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்கள் அடைய விரும்பியதை அடையாமற் போகிறார்கள் என்பதையும் நாம் காண்கிறோம். நாம் எதையும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் அல்ல. தேவன் நமது இரட்சிப்புக்காக செய்திருக்கிற ஏற்பாடுகளுக்கு நாம் முற்றிலுமாக விசுவாசத்துடன் கீழ்ப்படிய வேண்டும். முழு அர்ப்பணத்திற்கான மனோபாவத்திற்கு நமது இருதயம் கொண்டு வரப்பட்டு, நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். கர்த்தருக்கு நியாயமாக தேவைப்படுகிற இந்த அனைத்து தேவைகளிலும் தங்கள் இருதய விசுவாசத்தை காண்பிப்பவர்களுக்கு அவர் கூறுவதாவது: “நீ மரணபரியந்தம் உண்மையாயிரு. அப்பொழுது ஜீவகிரீடத்தை உனக்குத் தருவேன்.” (வெளி 2:10)

இயற்கையில் காண்பிக்கப்பட்ட பிரகாரம் தேவனுடைய வழிகள்

கர்த்தரிடம் தங்களது இருதயத்தை கொடுக்கிறவர்கள் அவரது வழிகளை கடைபிடிப்பதற்கு இன்னும் ஊக்கமளிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு என்ன பொருள்? தேவன் செய்கிறதாக காண்கிற அனைத்தையும் நாம் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டுமா? வழியை விட்டு விலகி, தண்டனை தேவைப்படுகிறவர்களுக்கு தண்டனையையும் தீர்ப்பையும் தேவன் நிறைவேற்றுவது சரியானதாக இருக்கிறது. இதே வழியில் நாமும் தண்டனை விதிப்பதோ, நியாயந்தீர்ப்பதோ சரியானதாக இருக்குமா? இல்லை. யார் மேலாவது தண்டனை விதிப்பதோ, தீர்ப்பு கூறுவதோ நமது வேலையல்ல. நாம் பாவத்தை கண்டிக்கலாம், கிரியையிலேயோ, வார்த்தையிலேயோ பாவமாயிருப்பதை நாம் ஆட்சேபிக்கலாம். அது பாவம் என்பதற்கான சரியான காரணமாக நாம் நம்புவதை அன்புடன் குறிப்பிடலாம். நாம் அன்புடன் கண்டனம் செய்யலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நாம் தவறுகள் செய்ய ஏதுவிருக்கிறது. கர்த்தரின் வீட்டிற்கு தகுதியற்றவர்கள் போன்ற கண்டனங்களை ஒருவரிடம் கூறுவது நமது அதிகாரத்தில் இல்லை. ஆகையால் இந்த காரியத்தில் கர்த்தரின் வழியை பின்பற்றக்கூடாது. ஆனால் நாம் கர்த்தரின் வழிகளின் விளக்கங்களில் அவரது குணங்களாகிய ஞானம், நீதி, அன்பு, வல்லமை ஆகியவைகளை காண்கிறோம். கர்த்தரின் வழிகளை நாம் உற்றுநோக்கும் போது அவரது இந்த குணலட்சணங்களை நாம் கவனிக்க முடியும். நாம் அவைகளை போற்றவும் பயபக்தியை காண்பிக்கவும் வேண்டியதாக இருக்கிறது. தேவனுடைய எல்லா வழிகளும் சில காலத்தில் நம்முடையதாக இருக்கும், ஆனால் இன்னும் இல்லை. ஏனெனில் நாம் இன்னும் அவரைப் போல பூரணராகவோ ஒரு பொறுப்பான நிலையிலேயோ இல்லை.

உலகமானது கர்த்தரின் வழிகளை மிக அதிகமாக பின்பற்றுகிறது என்பதையும், இந்த அதிசயிக்கதக்க நாளில் அவர்கள் விசை பம்புகளையும், இயந்திரங்களையும், மின்சாரம் போன்றவைகளையும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்பதையும் அநேகமாக அறியாதிருக்கிறார்கள். தேவனுடைய வழிகளை பின்பற்ற முயற்சிக்கிறோம் என்பதை வெகு சிலரே உணருகிறார்கள். உதாரணத்திற்கு, மானிட சரீரத்தில் இரத்தமானது தமனிகள் மற்றும் சிரைகள் மூலமாக உந்தப்படுகிறது (Pumped). இதன் மூலம் இரத்தம் சோதிக்கப்படுகிறது. இந்த நுட்பம் உலகின் உயர்ந்த இயந்திரங்களில் பின்பற்றப்படுகிறது. சரீரத்தின் நரம்பி-ருந்து நுட்பத்தை பின்பற்ற மனிதன் அறிந்திருந்தால், நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே மின்சாரம் முதல்-யவைகள் மூலமாக எப்படி தொலைபேசியை பயன்படுத்துவது என்பதை அறிந்திருந்திருப்பான். தேவனுடைய வழியை கவனிப்பவர்கள், இப்படி செய்யாதவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் ஞானமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆனால் உலகம் தேவனை அறியவில்லை. தேவனுடைய ஜனங்கள் கண்டுபிடிப்பவர்களாக (விஞ்ஞானிகளாக) இல்லாதிருந்தாலும் இயற்கையில் தேவனுடைய வழிகளை கவனிப்பதின் மூலம் பெரும் ஆச்சீர்வாதங்களை பெறுவார்கள்.

மனித சரீரத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள உயர்ந்த ஆச்சரியமான ஞானத்தை இன்னும் கவனியுங்கள். அது சிறிய அளவிலான மின்சாரத்தை இடைவெளி விட்டு எடுத்துக் கொள்வதின் மூலம் பலத்திற்கும் ஜீவனுக்குமுரிய சக்தியை வைத்துக் கொள்ள சாத்தியமாகிறது. குதிரையைக் கவனியுங்கள், இது ஓடல் என்ற தானியத்தையும், வைக்கோலையும் குறைவாக சாப்பிடுகிறது. ஆனால் இது உண்டாக்குகிற பலமும் சக்தியும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக இருக்கிறது. ஆனால் மனிதரிடத்தில் இதன் மூலம் பலம், அறிவுடன் செயல்படுதல் மற்றும் காரண காரியத்துடன் சிந்தித்தல் போன்றவை கிடைக்கிறது என்பது மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்கது. இன்னும் அதிகமாக ஆராய்ந்தால் இன்னும் அநேக ஆச்சரியமான காரியங்களை காண முடியும்.

தேவனுடைய வசனத்தில் காணப்படுகிற அவரது வழிகள்

நாம் தேவனுடைய குமாரர்களாகிய அவரது வழிகளை கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தால், விசுவாசம், அறிவு, கீழ்ப்படிதல்-ன் ஆவி மற்றும் அதிக தேவபக்தி ஆகியவைகளையும் பெற ஆரம்பிக்கலாம். தேவனுடைய குமாரர்களாயிருக்கிற அனைவரும் அவரது வழிகளை ஆராய்வார்கள். அவரது வசனங்களை ஆராய்விதி-ருந்து நாம் அவரது வழிகளை கற்றுக் கொள்கிறோம். இதற்கு வேதாகமத்தை சும்மா

படிப்பதோ, மனப்பாடம் செய்வதோ பொருளல்ல. வேதாகமத்தின் புத்தகங்களையோ அல்லது முழு அதிகாரத்தையோ மேற்கோள் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனினும் அவர்கள் படித்ததை புரிந்து கொள்ளவில்லை. பல அதிகாரங்களை படிப்பது புகழுக்குரிய

R 5703

The Class to be honoured By the Lord கர்த்தரால் கனப்படுத்தப்படுகிற வகுப்பார்

“என்னை கனம் பண்ணுகிறவர்களை நான் கனம் பண்ணுவேன்.” 1 சாமுயேல் 2:30

நாம் பார்க்கிற வசனம் ஏ- மற்றும் அவனது குடும்பத்தோடு இணைந்ததாக இருக்கிறது. ஏ- தேவனுடைய பிரதிநிதியாக இருந்தான். அவன் இஸ்ரவேல்-ன் ஒரு ஆசாரியனாகவும் நியாயாதிபதியாகவும் இருந்தான். ஏ-யின் குமாரர்களும் ஆசாரியர்களாக இருந்தனர். எனினும் அவர்கள் அடங்காதவர்களாகவும், அநீதியை ஆதரிப்பவர்களாகவும், தங்களது பதவியையும் தங்களது தகப்பனாரின் பதவியையும் தங்களுக்கு சாதகமாக பயன்படுத்தி நீதியின் கொள்கைகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும்படியாகவும் வாழ்ந்து அப்பட்டமான தவறான நடத்தையுடையவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். ஏ- தேவனால் கடிந்து கொள்ளப்பட்டான். ஏனெனில் அவனது குமாரர்கள் தங்களது ஆசாரிய தொழிலுக்கும், தேவனுக்கும் இசைவில்லாததையும், தேவனுடைய சித்தத்திற்கு விரோதமானவைகளையும் செய்வதை ஏ- தடுக்கவில்லை, அவர்களை சரியானபடி கட்டுப்படுத்தவில்லை. இந்த கண்டன வார்த்தைகள் சிறுபையன் சாமுயேல் மூலமாக ஏ-க்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. தேவன் தம்முடைய சிந்தையில் உள்ளதையும், ஏ-க்கும் அவனது குடும்பத்துக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருந்த கனம் ஏன் நீக்கப்பட்டபோகிறது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார். இந்த காரியத்தில் தேவனுடைய அபிப்பிராயம் நாம் பார்க்கிற, “என்னை கனம் பண்ணுகிறவர்களை நான் கனம் பண்ணுவேன்” என்கிற வசனத்தில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கதலும், தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கு கிருபை அளித்தலும்

இது எக்காலத்திலும் உண்மையாயிருக்கக்கூடிய ஒரு கொள்கையாக இருக்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம். இப்பொழுது, இன்றைக்கு தேவனை கனப்படுத்தும்படி நாடுகிறவர்கள் கனப்படுத்தப்படுவது நிச்சயம். சுய கனத்தை தேடுகிறவர்கள் ஓரளவுக்கு கனத்தை அடைந்து, ஓரளவுக்கு தங்களையே மகிமைப்படுத்திக் கொள்வார்கள். ஆனால் அவர்களை மகிமைப்படுத்துபவர் கர்த்தராக இருக்கமாட்டார். அவருக்கு செய்யும் ஊழியத்தினிமித்தமோ, சத்தியத்தினிமித்தமோ அவர்கள் அவரால் மகிமைப்படுத்தப்படமாட்டார்கள். “தேவன் பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறார், தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கோ

காரியம் என்று நினைத்து படிப்பதால் நாம் தவறு செய்கிறோம். கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு வேதத்தை சும்மா படிப்பது பலனளிக்காது. நம்மில் கிரியை செய்கிற புதுப்பித்தல் மற்றும் பலமூட்டும் சக்தியுடன் விருப்பத்துடனும் நல்ல சந்தோஷத்துடனும் படிக்கும்போது நல்ல பலனளிக்கும்.

கிருபை (ஆதரவு) அளிக்கிறார். “தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதை நாடி உண்மையான இருதயத்துடனும் அதை செய்ய வேண்டும். அவருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தும்படியாக, நமது அனைத்து காரியங்களிலும் தேவனை முதலாவதாக இருக்கும்படியாக நாட வேண்டும். இதுவே தேவனை மகிமைப்படுத்தும் முறையாகும். நம்மைப்பற்றியோ, நமது சொந்த மகிமையைப்பற்றியோ கவலைப்படக்கூடாது. தேவன் ஆதரவு அளிக்கிற கொள்கைகளின்படி நாம் ஊழியம் செய்யவேண்டும். அவரது பிள்ளைகளாகவும் அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுமிருக்கிற நமக்கு தேவனுடைய மகிமையை தேடுவதே சரியான மார்க்கமாகும்.

நமது கர்த்தரின் சில வசனங்களின் பொருளுக்கு மாறுபாடாக இருப்பதைப் போல தலைப்பு வசனம் இருக்கிறதாக காணப்படுகிறது, “உங்கள் சத்துருக்களை சிநேகியுங்கள்.” இந்த வசனத்தை நாம் ஜாக்கிரதையாக ஆராய்வோமானால், தம்மை கனம் பண்ணுகிறவர்களை கனம் பண்ணுவேன் என்று கர்த்தர் கூறியிருந்தாலும், “அதிகாலையில் என்னைத் தேடுகிறவர்கள் என்னைக் கண்டடைவார்கள்” என்று கூறுகிறார். எனினும் அவர் தம்மை கனம் பண்ணாமலும் அன்பு செலுத்தாமலும் இருக்கிறவர்களுக்கு தீங்கு செய்வேன் என்று கூறவில்லை. மாறாக அவரது முன்னேற்பாடு “பூமியின் வம்சங்களெல்லாம்” என்று பரந்து இருக்கிறது. தேவன் இப்படியாக தமக்கு சத்துருக்களாக இருக்கிறவர்களையும் சிநேகிக்கிறார்; அவர்கள் தம்முடன் உறவாகும்படி ஒரு ப-யை கொடுக்கிற அளவுக்கு அவர்களை சிநேகிக்கிறார். ஆனால் அவர் தமது சத்துருக்களை கனம் பண்ணுவதில்லை.

பாவத்தை வெறுத்தலும் பாவியை சிநேகித்தலும்

தேவன் தமது சித்தத்தின்படி செய்ய நாடுகிறவர்களை விசேஷித்த விதமாக சிநேகிக்கிறார் என்று நாம் நன்றாக நம்பலாம். சத்துருக்களை சிநேகிக்கும்படி நாம் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதற்கு கிறிஸ்துவின் சரீர் அங்கங்களை சிநேகிக்கும் அதே மாதிரி அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று பொருளல்ல. வேறுபாடு என்னவென்றால், நான் சத்துருக்களை சிநேகிப்பது அனாதாப அன்பாகும். ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதரர்களை சிநேகிப்பது பரிசுத்தமான அன்பு, குடும்பத்தினர் மேல்

செலுத்தும் அன்பு, தோழமையான அன்பு ஆகும். பாவம் தேவனுக்கு அன்பானது அல்ல. அல்லது தேவனுடன் உறவு வைத்திருக்கிற யாருக்கும், அவரது ஆவியை பெற்றிருப்பவர்களுக்கும் பாவம் அன்பானது அல்ல. பாவம் என்பது ஒழுங்கீனமானது, பெருங்கொடுமையானது, தேவ ஆவியாகிய சிந்தையை புண்படுத்தக்கூடியது. ஆனால் தேவன் பாவி களின் மேல் அனுதாப அன்புடையவராயிருக்கிறார்; நாமும் அதையே செய்யும்படி விரும்புகிறார். நமக்கு தீமை செய்கிறவர்களுக்கும், கனிவில்லாமல் நம்மை நடத்துகிறவர்களுக்கும், நம்மை துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்கும் நாம் நன்மை செய்ய தயாராயிருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் விரும்புகிறார். இப்படியாக நாம் தேவனை பின்பற்றுகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

தேவன் மனித குடும்பத்தி-ருந்து குறிப்பிட்ட சிலரை தம்முடைய ஸ்தானாதிபதிகளாயிருக்கும்படி தேர்ந்தெடுக்க விரும்புகிறார். மனுக்குலத்திடம் நேரடியாக பேசுவதற்கு

R 5704

Sin of Self - Sufficiency

சுயதேவை பூர்த்தியாகிய பாவம்

“மனமேடடிமையுள்ளவனெனவும் கர்த்தருக்கு அருவருப்பானவன்.” நீதிமொழிகள் 16:5

பெருமை என்பது அதிகப்படியான மற்றும் மிகையான சுயகௌரவமும் அல்லது ஆணவமுமாக காணப்படுகிறது. தன்னிடத்தில் என்ன திறமை உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாக ஒவ்வொருவரும் நியாயமான அளவுக்கு சுய மதிப்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதன் மூலம் அந்த திறமையை பயன்படுத்த அலட்சியம் உள்ளவராக இருக்கமாட்டார். ஒருவருக்கு திறமை இருக்கும்போது தனக்கு திறமையில்லை என்ற உணர்வு அடக்கம் என்ற குணத்திற்கு தீங்கு விளைவித்து அதிகப்படியான அடக்கத்திற்கு கொண்டு சென்றுவிடும். உண்மையிலேயே திறமைகளில் வேற்றுமைகள் உண்டு. சிலர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான மற்றும் மதிப்புமிக்க திறமைகளையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். இவைகள் மதிப்பிற்குரியவைகளாகவும் பாராட்டுதற்குரியவைகளாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் பெருமைக்குரிய ஒரு காரியமல்ல.

சிலர் பெருமை என்ற வார்த்தையை தவறாக பயன்படுத்துகிறார்கள். “நான் என் குடும்பத்தைக் குறித்து பெருமைப்படுகிறேன்” என்று அவர்கள் சொல்லும் பொழுது, “நான் எனது குடும்பத்தில் கனி கூருகிறேன்” அல்லது “நான் எனது குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன் - எனது குடும்பம் இருக்கும் விதத்தில் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன்” என்று பொருள்படுகிறது. அசாதாரணமான தப்பெண்ணம் கொண்டிருந்தல் ஒருவர் குடும்பத்தில் அல்லது நண்பர்களால் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் பாராட்டவும், மற்றவரது குடும்பத்தில் அல்லது நண்பர்களால் செய்யப்பட்டதை தவறு என்று சிறுமைப்படுத்தவும் செய்யும். பெருமைக்கு மன்னிப்பு கிடையாது. அதுவும் விசேஷமாக இறுமாப்பு உள்ளவர்களுக்கு கிடையாது. இது பொதுவாக அறியாமையினால் இருக்கிறது.

பதிலாக அவருடைய பிள்ளைகளாகிய இந்த பிரதிநிதிகளின் மூலமாகவே பேச விரும்புகிறார். அவருடைய சித்தத்தை செய்ய நாடுகிறவர்களும், அவரது வார்த்தைக்கு உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்கிற இவர்களைத்தான் அவர் தம்முடைய பிரதிநிதிகளாக்கவும், கனம் பண்ணுவதிலும் சந்தோஷப்படுகிறார். அவரை சரியாக பிரதிநிதித்துவப் படுத்தாதவர்களை தேவன் ஸ்தானாதிபதிகளாக தெரிவு செய்வாரா? நிச்சயமாக இல்லை! இங்கே நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அவரது சாட்சியத்தின் ஆவிக்குள்ளாக நுழைய முடியும். ஆகையால் நாம் தேவனுடைய பெருமையை மற்றவர்களிடம் காண்பிப்பது மூலமும் அவரது தூய செய்தியை அறிவிப்பதின் மூலமும் நமது உயர்ந்த வாழ்க்கையின் மூலமும் அவரைக் கணப்படுத்த நாடலாம். இதன் மூலம் இப்பொழுது அவரது ஆசீர்வாதங்களையும் சமீபமாயிருக்கிற ராஜ்யத்தில் உண்மையுள்ளவர்களுக்கு அவர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிற மகா கனத்தையும் நாம் பெறலாம்.

எனினும் இது அறியாமையின் காரணத்தினால் இருந்தால், அது அதிக மன்னிப்புக்குரியது.

நமது தலைப்பு வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெருமை அறியாமையினால் உண்டானதல்ல. சுய புகழ்ச்சி அதிக பெருமைக்குரியதாகும். இப்படிப்பட்ட அனைத்து பெருமைகளும் தமது பார்வைக்கு அருவருப்பானது என்று கர்த்தர் நமக்கு கூறுகிறார். தேவன் அதை சுமமா வெறுக்கவில்லை. அதை அவர் அருவருப்பாய் நோக்குவதற்கு காரணம் இருக்க வேண்டும். எந்த ஒரு சிருஷ்டியும் பெருமைகொள்வதற்கு எந்த உண்மையான காரணமும் கிடையாது. “நமக்கு உண்டாயிருக்கிறவைகளில் கர்த்தரிடத்தி-ருந்து பெற்றுக் கொள்ளாதது யாது? என்று அப்போஸ்தலர் கேட்கிறார். நம்மிடத்தில் எதுவும் கிடையாது. ஒன்றுக்கு பதிலாக பத்து திறமைகளை நாம் பெற்றிருப்போமானால் அதில் பெருமைப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் இந்த திறமைகளை நாம் உண்டாக்கவில்லை. மாறாக, இவைகள் நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த திறமைகளை விளம்பரப்படுத்துவதோ அல்லது அவைகளைப் பற்றி ஜம்பம் அடித்துக் கொள்வதோ, அவைகள் நமக்கே உரியது என்று நினைப்பதாகவும், நாம் அவைகளை பெற்றிருப்பதால் நாம் பெருமையடித்துக் கொள்வதாகவும் காண்பிக்கும்.

மனமேடடிமையாய் இருப்பதற்கு யாருக்கும் உரிமையில்லை. ஏனெனில் எதையோ மற்றொருவரிடமிருந்து பெற்றிருக்கிறார்கள். அவன் ஒரு கடனாளி, பெறுபவன். மனுக்குலத்தைப் பொருத்த வகையில் நாம்

அனைவரும் பிதாவின் சலுகையை பெறுபவர்கள். வாழ்க்கையின் அனைத்து ஆசீர்வாதங்களும்-ஆவிக்குரிய மற்றும் மாம்சத்துக்குரிய இரண்டும் - நமக்கு தேவனால் கொடுக்கப்பட்டவை. இந்த ஆசீர்வாதங்களில் அநேகத்தை நாம் பெற்றிருந்தாலும், பெருமைப்படுவதற்கான காரணமில்லை, பெருமை சுயதேவை பூர்த்தியை குறிப்பாக உணர்த்துகிறது.

சாத்தான் தனது திறமையையும், ஞானத்தையும் விளம்பரப்படுத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பெற விரும்பி சொன்னதாக வேத வாக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தன்னால் ஏதாவது செய்ய முடியும் என்று அவன் நம்பிக்கையாயிருந்தான். அவன் பெற்றிருந்த அனைத்தும் தேவனிடமிருந்து அவன் பெற்றது என்பதையும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன் ஆசீர்வாதங்களுக்கெல்லாம் ஊற்றாயிருக்கிறவரைக் காட்டிலும் உயர் முடியாது என்பதையும் அவன் உணரவில்லை. அவனது ஞானமும் வல்லமையும் தேவனுடைய ஞானத்திற்கும் வல்லமைக்கும் கீழானது என்பதை அவன் உணரவில்லை. ஆகையால் சாத்தான் ஒரு மீறுதலுக்குட்பட்டவனானான்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் மனமேடடிமையை வளர்த்தால், அவர்கள் தேவனுடைய பார்வையில் நல்லவர்களாக இல்லை என்பதை நாம் நிச்சயப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளாக ஆவதற்கு முன்பே, அவர்கள் மனமேடடிமை உள்ளவர்களாக இருந்தால் தேவன் அவர்களை தம்முடைய குடும்பத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார் என்றும் அவர்களை பரிசுத்த ஆவியினால் ஐந்திப்பிக்கமாட்டார் என்றும் நிச்சயப்படுத்திக் கூறியிருக்கிறார். மனுக்குலம் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது. ஏனெனில் அவர்கள் கர்த்தருடைய குடும்பத்தினராவார்கள். “ஆகையால் ஏற்ற காலத்தில் தேவன் உங்களை உயர்த்தும்படிக்கு அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள்.” (1 பேதுரு 5:6; மத்தேயு 23:12)

பெருமை அழிவுக்கு வழிநடத்தும்

பெருமையின் ஆவி இன்னும் உலகத்தில் இருக்கிறது. சிலர் தங்கள் மூதாதையர்களைக் குறித்து பெருமை கொள்கிறார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் திறமை முதலானவைகளைக் குறித்து பெருமை கொள்கின்றனர். தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறவர்கள், தேவ ஆசீர்வாதத்தை

பெற்றவர்களாயிருந்து நன்றியுணர்வைக் காட்டிலும் வேறு எதையாவது பெற்றிருந்தால் அது நன்றாக இருக்காது. உண்மையிலேயே, பெருமையின் பலனாக காலமும் பிரச்சனையும் நமக்கு மேலே இருக்கிறது. எல்லா ஜனங்களுமே பெருமையுடைவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். இருதயத்தை நாம் தீர்மானிக்க முடியாதவர்களாயிருக்கிறோம். நாம் அவர்களது மனோபாவத்தை அறியாதவர்களாயிருக்கிறோம்- அவர்களது சுயதேவை பூர்த்தியின் உணர்வை அறியாதவர்களாயிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாடும் தங்களது நாடுதான் மகா திறமை பெற்றிருக்கிறது என்று உணர்கிறார்கள். தங்களது துப்பாக்கிகள் மகா நேர்த்தியானது, எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த சுய தேவை பூர்த்தியின் உணர்வுதான் தேசங்களை தற்கால போருக்கு வழி நடத்துகிறது. அவர்களில் சிலர் கர்த்தர் தங்கள் பக்கம் இருக்கிறார் என்று நம்புவதாக கூறுகிறார்கள். கர்த்தர் தங்களுக்கு எப்பொழுதும் சாதகமாகவே இருக்கிறார் என்று நினைக்கிறார்கள். தாங்கள் நல்லவர்களாகவும், உயர்ந்தவர்களாகவும் இருப்பதால் தேவன் தாங்கள் ஐயம் கொள்ள உதவாமல் இருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த மாயைக்கு கீழாகத்தான் இந்த மகா போருக்குள் அவர்கள் நுழைந்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மகா யுத்தத்தைக் குறித்தும் மற்றும் அனைத்து பிரச்சனைகள் குறித்தும் வேதவாக்கியங்கள் கூறுகிறதாவது: “அப்பொழுது அகங்காரிகள் யாவரும் அக்கிரமஞ் செய்கிற யாவரும் துரும்பாயிருப்பார்கள்; வரப்போகிற அந்த நாள் அவர்களை சுட்டெரிக்கும்; அது அவர்களுக்கு வேரையும் கொப்பையும் வைக்காமற் போகும் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.” (மல்கியா 4:1) பெருமையானது எல்லாவிதமான தீங்குகளுக்கும் வழி நடத்துகிறது. ஆயிர வருட யுகம் முடிவதற்கு முன்னால் முழு பூமியிலும் பெருமையின் வேர் இல்லாதபடி பார்த்துக் கொள்வார். ஆகையால் ஆயிர வருட யுக முடிவில் பூமியில் ஜீவிக்கிறவர்களிடையே பெருமை என்பதே இல்லாமற்போகும். ஆனால் மனுக்குலத்திற்காக தேவன் செய்திருக்கிற வைகளுக்காக அவரை பாராட்டுவது இருக்கும். பரலோகத்தில் இருக்கும் என்று நாம் நம்புவது போல பூமியிலும் நன்றியறிதலுக்கான ஆவி இருக்கும்.

ஏழாம் சபையின் தூதனாகிய

சகோ, C.T. ரசல் அவர்களின் ரீ-பிரிண்டஸின் தமிழாக்கத்தை வெளியிடுகிறோம்,

வெளியிடுபவர்:

சகோ, R. செல்வராஜ். சென்னை வேதமாணவர் சபை.

எண்: 22. முதல் தெரு. ராஜீவ் நகர். காலடிப்பேட்டை. திருவொற்றியூர்.

சென்னை- 600 019, கைபேசி: 97909 00030, மின்னஞ்சல் : mbsa_selvaraj@rediffmail.com

Website : www.thestudiesinthescrptures.com

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY